

NAUMÄSEN SUKUSEURA RY

2013

JÄSENLEHTI N:O 7

www.naumaset.com

Sisältö

- 4** Puheenjohtajan palsta
- 5** Naumasan sukuseure ry:n 10-vuotis sukujuhla
- 8** Hyvät juhlavieraat, puhe
- 12** Joensuun kiertoajelu
- 20** Juhlapäivällinen
- 23** Sukuseurojen yhteistapaaminen
- 24** Sukututkimus harrastuksena
- 26** Vanhat valokuvat kertovat
- 32** Jos metsään haluat mennä nyt
- 36** Missä on Užupiksen tasavalta?
- 39** Laatokanlinna, Staraja Ladoga
- 40** Runonurkka
- 42** Matka Mustallemerelle
- 48** Jäsenluettelo
- 50** Tiedotteita

Sukuseuraan liittyminen

- Sukuseuran varsinaiseksi jäseneksi voidaan hyväksyä jokainen 18 vuotta täyttänyt henkilö, joka isän tai äidin puolelta on sukuun kuuluva tai joka avioliiton kautta on siihen liittynyt.
- Sukuseuraan voi liittyä ilmoittamalla puheenjohtajalle, hallituksen jäsenelle tai ilmoittamalla seuran internetsivulla olevalla lomakkeella osoite: www.naumaset.com
- Sukuseuran jäsenmaksu on kahden vuoden toimintakaudelta 25 €. Seuran tilinumero on: 577053-20032085 (ei välilyöntejä).
- Seuran jäsenen alle 18-vuotiaat lapset voivat liittyä nuorisojäseninä, jotka ovat vapaat jäsenmaksuista.

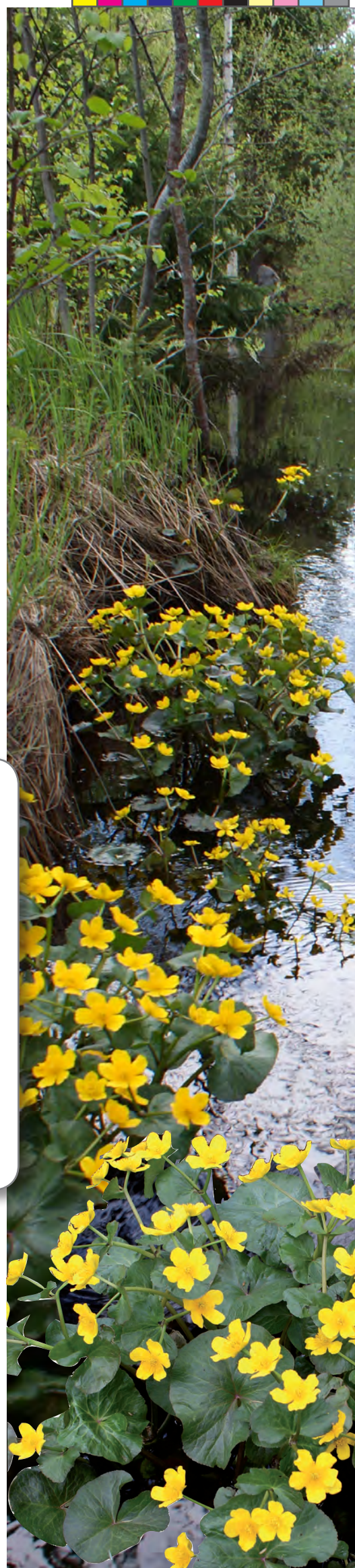
NAUMASEN SUKUSEURA RY:N JÄSENLEHTI

TOIMITTAJA
Tauno Naumanen

ULKOASU JA TAITTO
Irja Louhio

KANNEN KUVAT
Irja Louhio
Takakansi: Kuusjoki Herneahossa

PAINOPIIKKA
Kopijyvä
Joensuu 2013

Naumasen sukuseura ry:n hallitus

Merja Naumanen

puheenjohtaja
Vattuniemenkatu 4 A 1
00210 Helsinki
p. 040 562 6609
merja.m.naumanen@gmail.com

Arvo Naumanen

varapuheenjohtaja
Pohjoisahonkatu 27 B 1
83500 Outukumpu
p. 050 591 2790
arvo.naumanen@pp.inet.fi

Seija Rönkkö

rahastonhoitaja
Polvijärventie 59 C
83460 Harinjärvi
p. 0400 510 517
seija.ronkko@gmail.com

Tauno Naumanen

lehden toimitus
Nepenmäenkatu 1 A 1
80200 Joensuu
p. 050 403 9541
tauno.naumanen@netti.fi

Pirjo Kuosmanen

hallituksen jäsen
Kalevankatu 10 A 7
80110 Joensuu
p. 050 538 9265
pirjoanneli2010@hotmail.fi

Sari Hiltunen

hallituksen jäsen
Korsutie 3 B
80400 Ylämylly
p. 050 585 9167
sarihiltunen@oyk.fi

Kuvat: Irja Louhio

Kuva: Iija Louhio

Hyvä Naumasen sukuseura

Seuraava kymmenvuotiskausi Naumasen sukuseurassa on alkanut. Uusi hallitus on kokoontunut viime sukkokouksen jälkeen kerran. Ne jäsenet, jotka seuraavat sukuseuran nettisivuja ovat ehkä huomanneet hallituksen kokousmuistiosta, että valitsimme seuraavaksi kokouksen pito paikaksi Outokummun ja siellä Wanhon kaivoksen ravintolan. Olen iloinen, että pääsemme muutaman vuoden tauon jälkeen viettämään kesäisen päivän lähelle sukuseuran synnyinsijoja sekä myös omaan kotikaupunkiini. Pidän myöskin hyvänä sitä, että vierailullamme voimme hieman tukea Outokumpulaista elinkeinoa ja yrittäjyyttä. Toivon, että jaksatte aktiivisesti olla mukana sukuseuran toiminnassa kirjoittamalla lehteen, tulemalla sukkokoukseen ja ehkäpä saamalla lisää jäseniäkin. Täällä Helsingissä on tällä hetkellä lunta, pakkasta ja myrskysää. Ei aikaakaan, kun kevät on jo ovella ja vaikka tuntuu, että seuraavaan sukkokoukseen on paljon aikaa, sen valmistelut alkavat jo tuota pikaa.

Toivotan teille kaikille terveyttä, onnellisuutta ja oikein hyvää kesää.

Merja Naumanen

Hallituksen puheenjohtaja

Naumaseen sukuseura ry:n 10-vuotis sukujuhla

JOENSUU
30.6.2012

Aika 30.6.2012 noin klo 17.00
Paikka: Kimmel Sirkkalasali

OHJELMA:

Tervetuloa	<i>Tauno Naumanen</i>
Haitarinsoittoa - Minä soitan harmonikkaa - Päivänsäde ja menninkäinen	<i>Reetta Naumanen</i>
Laulua - Tanssilaulu	<i>Tiina Naumanen, säestys Anja Turunen</i>
Juhlapuhe	<i>Sirkka Kosunen</i>
Laulua - Myrskyluodon Maija - Laps olen köyhän kauniin Karjalan	<i>Tiina Naumanen, säestys Anja Turunen</i>
Unkarilainen tanssi	<i>Motora</i>
Annikin puheenvuoro	<i>Annikki Vihervalli</i>
Yhteislaulu	
Joensuun kiertoajelu	
Juhlapäivällinen n. klo 18.00	

Karjalaisten laulu

Suloisessa Suomessamme
oisko maata armaampaa
kuin on kaunis Karjalamme
laulun laaja kotimaa.
Lauluna sen kosket kuohuu,
järven aallot loiskuaa
säveleinä salot huokuu
ikihongat humajaa. .

Ei oo meillä rikkautta
eikä maamme viljavaa
vaan on laulun runsautta
kylvämättä kasvavaa.
Sit ei pane idän halla
eikä pohjan pakkaset
se ei sorru sortamalla
sitä ei lyö rakehet.

Konsa vaino Suomeamme
kovin kourin koittelee
silloin kurja Karjalamme
Suomen surut soittelee.
Ja kun onnen päivän koitto
Suomellen taas sarastaa
silloin riemun suuri soitto
Karjalasta kajahtaa.

Tapaamisia ennen kokousta

◀ Vasemmalla Seija Rönkkö ja Meri Vainio. Selin Veikko ja Sirpa Kokki.

◀ Vasemmalla Mirja Naumanen, Seija Matinlassi-Röntynen, Annikki Vihervalli ja Veikko Naumanen.

◀ Kuulumisia vaihtamassa. Vasemmalla Saara Kettunen, Anja Pulli ja Eeva Naumanen.

▼ Vasemmalla Pekka Naumanen, Marjatta Uuksulainen, Heikki Helske ja Erkki Taipale. Oikealla edessä Ritva Lappi, Liisa Riikonen, Esa Koponen ja Suoma (Supi) Taipale.

Sivun kuvat: Tauno Naumanen ja Irja Louhio

Haitarin soittoa, laulua ja tanssia

Tauno Naumasen tervetulotoivotusten ja kokouksen jälkeen oli ohjelman vuoro.

Tiina Naumanen lauloi, säestäjänään Anja Turunen. Reetta Naumanen yllätti meidät hanurin soitollaan ja vauhdikkaan tanssiesityksen veti Motora ryhmä.

Kuva: Iija Louhio

Kuva: Tauno Naumasa

Kuva: Iija Louhio

Kuva: Iija Louhio

Juhlapuhe: Sirkka Kosunen

Hyvät juhlavieraat, syntyperäiset Naumaset ja sukuun naidut

Siitä on suunnilleen 30 vuotta kun pääsin alkuun. Alku oli aika pitkälti haromista sinne ja tänne kun ei ollut hajuakaan miten pitää menetellä. Hautakivet olivat ainakin varmoja lähteitä. Kysymyksessä on tietysti sukututkimus, johon sain aikoinaan jonkinlaisen kipinän ukilta eli Toivo Juvoselta, joka kuoli 1958. Hänellä ei varmaankaan ollut sen kummempaa tarkoitusta, kunhan kertoili vanhoista asioista ja asukkaista siinä Sysmäjärven rantamalla. Kuitenkin vasta aikuisiällä asiat menivät niin, että sain sukututkimuksesta elinikäisen harrastuksen. Sukulaisista ei kukaan enää tiennyt ketä oli hautakivessä olevan suvun vanhimman isännän takana. Siitä seurasi oikeastaan vakava tauti, joka jatkuu edelleen.

Tilanteet muuttuvat jokaisen elämässä. Joskus sai istua rauhassa pape-reidensa kanssa. Seinät täyttyivät mahdollisimman suurista lakanoista, jotka oli tungettu sukupolvia täyteen. Tuli tietokoneaika, ja mikrofilmejä

Kuva: Irja Louhio

Naumasen sukuseuran 10-vuotis juhlaan Kimmeliin oli ilmoittautunut 92 osanottajaa. Tässä olemme yhteiskuvaan kokoontuneina ennen klo 18:00 alkavaa juhlapäivällistä.

sai jopa ostaa omaksi Mikkelin maakunta-arkistosta. Saatavana oli siihen aikaan mm. Liperin seurakunnasta puhtaaksikirjoitetut syntyneet, kuolleet ja vihityt. Aikaväli oli kirkonkirjojen alkamisesta vuoteen 1850. Pankit poistivat käyttämiään mikrofilminlukulaitteita ja hintakaan ei häirinnyt, joskus semmoisen sai poiskantopalkalla.

Ei tarvinnut lähteä Joensuun maakunta-arkistoonkaan enää, vaikka muistan vieläkin pojilleni sanoa joka kerran kun ajetaan maakunta-arkiston ohi, "tuossa on Joensuun paras paikka, siellä syöntikin unohtuu".

Oli aika, jolloin sain tehtyä jotain valmiiksi, jos nyt sukututkimus on milloinkaan valmis, lisäksi myöhemmin tehtiin porukalla mm. Juvosten sukukirja. Sen kokoaminen sattui aikaan, jolloin nykyisenlaista tarjontaa internetissä ei ollut vielä olemassa, ja puutteita on paljon, mutta niitä voi täydentää.

Nyt on sitten aikaa siivota ne kasvaneet paperikasat, jotka ovat kerääntyneet viimeisen kymmenen vuoden aikana, kun on ollut pakollista ei aina niin miellyttävää muuta tehtävää. Sain äskettäin viimein uuden sukuohjelman, aataminaikuisen edelliseni paikalle. Se muinainen ohjelma vaatii koneen ja tulostimen vuosilta yksi ja kaksi. On jo käynyt niinkin, että raskii panna jonkin paperin uuniin sytykkeeksi ja varasto pienenee.

Esivanhempien etsiminen on jopa vielä jännittävämpää kuin ”normaali” nykypäivään etenevä sukututkimus. Huomasin joskus nimittäin sellaisen seikan, että perimätietokin voi katketa ja kolmen sukupolven taakse ei muisti enää yllä. Helposti kuulin väittämiä; ei ole samaa sukua, mutta ainakin yhtä monta kertaa sain todistetuksi, että ovat. Esivanhemmista löytyy lähes jokainen kylän ”vanhoista suvuista”, eli asukkaat 1800-luvulla ja sitä ennen. Ei ollut tapana mennä merta edemmäksi kalaan, ja millä konstilla ihmiset olisivat isommalti matkustelleetkaan, kun piti olla puhe- mieskin yleensä mukana.

Onneksi nyt ihmiset liikkuvat, eikä enää tarvitse suorastaan pelätä, että jos toista vähän raaputtaa, löytyy yhteiset esi-isät; niin kuin kävi meille isännän kanssa, löytyi kolme yhteistä sukulinjaa. Kaukaisin serkun vaimo on Brasiliasta, joten se pari ei ainakaan ole toisilleen sukua.

Historia, kaikenlainen historia ja varsinkin Suomen ja lähiympäristön historia kaivattavat asioita jatkuvasti. Sain tässä joku aika sitten käsiini Kuusjärven kansakoululaitoksen kehittymisestä kertovat tekstiniput, joista toinen on vuodelta 1950 ja toinen 1975. Tekijät olivat Toini Honkanen ja jälkimmäisen Erkki Vänskä.

Siellä sanottiin, että Kuusjärven kirkonkylän koulussa oli opettajana vuonna 1948 Eeva-Liisa Naumanen. Kokonvaaran koulussa oli toimikunta vuonna 1916, joka vei eteenpäin koulun laajennusasiaa, mm. A. Naumanen. Sätöksen koulun asioissa vaikuttivat vuonna 1953 Juho Naumanen ja Herman Naumanen

1990-luvun loppupuolella kun piti selvittää miten ja ketä asettui asumaan Suvisrannan tiloille, kävimme isännän kanssa Leppilammilla Toivo Naumasen luona. Samaan aikaan kokosin myös Suvisrannan Naumasten sukupuuta siltä osin ketä oli kylässä asunut. Toivo Naumanen selvitti Naumasten tuloa Suvisrannalle. Hän kertoi käyneensä mummonsa luona Lähtevän tilalla. Tällaisella käynnillä mummo oli muistellut, että hänen tullessaan miniäksi n. 1870 talossa asui 43 henkeä. Samoin mummo oli kertonut tarinaa entisestä miniästä, joka sai pojan 3-4 kk:n päästä vihkimisestä. Vanha emäntä oli sanonut miniälle, että tässä talossa on ollut tapana valmistella lasta 9 kk. Miniä oli vastannut siihen, että hyvä tietää tehdä sillä tavalla seuraavan lapsen kanssa.

Mitä tekemistä minulla on Naumasten kanssa, ei paljon muuta, paitsi että oltiin Kettusen Saaran kanssa muinoin samassa luokassa oppikoulussa. Huomasin lisäksi taannoin huvittavan jutun Lähtevän omistajista. Ensimmäinen isäntä, Petter Niilonpoika Juvonen, joka aloitti isännöidä Sysmä N:o 26, Lähtevä-nimisellä tilalla n. 1780, on samoja Juvosia kuin

minä. Hän osti tilan kruunulta 10.9.1799 ja se oli ensimmäinen omistukseen ostettu tila Sysmän kylässä. Kahden seuraavan vuoden kuluttua ostettiin kaksi muuta tilaa, numerot 21 ja 14 joiden jälkeen oli peräti 52 vuotta väliä, ennen kuin tilojen osto omistukseen lisääntyi reippaasti. Lähtevässä isännän nimi muuttui Hyväriseksi, kun poikaa ei ollut isännäksi asti ja tuli kotivävy. Vuonna 1829 koko porukka muutti Kaaville.

Tilalle tuli Naumasen suku. He omistivat koko Lähtevän tilan noin vuoteen 1880 asti, jolloin sen vuoden henkikirja ilmoittaa 3/4 tilasta olevan Naumasilla ja 1/4 Laukkasilla, jotka olivat juuri tulleet kylään. Missään ei ole tullut vastaan alkuperäisen Lähtevän pinta-alaa, mutta vuonna 1914 Mikko Sallinen vanhempi oli kirjannut Kuusjärven tilojen alat ylös, ja sen kirjauksen mukaan koko silloinen Lähtevä, Naumasten ja Laukkasten, oli yhteensä 271,61 ha.

Naumaset myivät osan tilastaan Korpivaarasta tulleeille veljeksille Juho ja Taavetti Kosuselle vuonna 1917. Siis ennen Naumasia oli Juvosia ja Naumasten jälkeen Kosusia, kaikkea sitä sattuu. Tämän lähemmäksi Naumasia en pääse, vaikka olen löytänyt vuosien varrella taakseni 280 esivanhempaa, parhaimmillaan tai pahimmillaan kaukaisin on 14 sukupolven takana 1500-luvun paikkeilla, Naumasia ei sen sukupuun juurista löydy.

Vajaa 10 vuotta sitten Tieteen kuvalehdessä kerrottiin maailman alkuperäiskansojen DNA-kartoituksesta, johon kuka vaan halukas sai osallistua. Siitä tuli piikki nahkaan, eikä siitä päässyt yli muuten kuin osallistumisella. Näyte raaputettiin suusta ja lähetettiin Amerikkaan. Piti vielä tehdä niin, että toinen näyte otettiin nuorimmalta veljeltäni, että saatiin isänkin matka Kuusjärvelle, kun minun näytteestäni sai äitilinjän reissun. Aikanaan vastaus tuli internettiin, josta sen saa ulos tänäkin päivänä tietyillä koodeilla. Lähtöpaikka on kaikilla Afrikka, eli ollaan niitä Afrikan Naumasia tai Kosusia. Isälinja on tullut viimein Siperian kautta Pohjois-Karjalaan noin 10 000 vuotta sitten. Samasta vuosimäärästä puhuttiin Outokummun 30-vuotisjuhliissa joku vuosi sitten, että Enon Rahakan-kaalla on asumispaikkojen iäksi määritetty noin 10 000 vuotta. Äitilinja oli sitten omanlaisensa, sillä sen tie kulki Mustan ja Kaspianmeren välistä Kaukasuksen yli Kuolan suuntaan, voi sanoa Karjalaankin, mistä äiti on tullut evakkona Kuusjärvelle. Kaikki hänen esiäitinsä olivat Karjalassa, ainakin kaikki, ketä olen löytänyt.

Kuva: Irja Louhio

Joten, tämä on semmoinen aihe, joka ei lopu ikinä, siihen hukkuu, mutta siitä ei halua pelastautua. Ja niinkuin sukututkimusrokon, joka on tarttuva tauti, diagnoosissa sanotaan: tämän taudin epätavallinen luonne on siinä, että mitä sairaammaksi potilas tulee, sitä enemmän hän nauttii siitä.

Sirkka Kosunen

30.6.2012 Naumasen sukuseuran 10-vuotisjuhla Kimmelissä Joensuussa.

Joensuun kiertoajelu

ORTODOKSINEN SEMINAARI

Ortodoksisella seminaarilla on oma pyhälle Johannes Teologille ja Karjalan valistajille pyhitetty kirkko. Vuonna 1993 Joensuuhun Torikadulle valmistunut ortodoksinen seminaari jatkaa yhdessä Joensuun yliopiston teologisen laitoksen kanssa suomalaisen ortodoksisen teologian opetuksen vuonna 1918 alkanutta perinnettä. (Lähde: WWW.ort.fi/seminaari)

PYHÄN NIKOLAOKSEN KIRKKO

Pyhän Nikolaoksen kirkko Kirkkokadulla on Joensuun ortodoksisen seurakunnan pääkirkko. Se on G, F, Karpovin suunnittelema ortodoksisen puukirkkoarkkitehtuurin merkkiteoksia. Rakennettu vuonna 1887. Kirkon ikonostaasi on maalattu Pyhän Aleksanterin Nevskin lavrassa Pietarissa. Kirkon kellot ovat alkuperäiset ja valettu Pietarissa. (Lähde: Wikipedia)

BOTANIA-KASVITIETEELLINEN PERHOSTARHA

Botania on kasvitieteellinen puutarha Joensuun Linnunlahdella. Se on perustettu v. 1957. Siellä on myös Suomen ainoa ja maailman pohjoisin trooppinen perhospuutarha, jossa on lähes 50 eri perhoslajia. Puutarhan yhteydessä on kasvitieteellinen puisto, arboretum, jonka omistaa Joensuun kaupunki. Yhdistys Botanian ystävät ry on vastannut Botanian toiminnasta vuoden 2013 alusta lähtien. (Lähde: Botania.fi)

▲ Kiertoajelua odotellaan. Kaksi linja-autoa täyttyi sukkokousvieraista. Vasemmalla mm. Reetta Naumanen, Arvo Naumanen, Katja Naumanen, edessä Annikki Elonen, Ossi Tirronen ja Mauri Naumanen.

◀ Joensuun kierros alkaa. Edessä Pentti ja Maija-Riitta Kuosmanen, toisessa rivissä Seija Rönkkö ja Marita Naumanen. Takana Meri Vainio.

Aukeaman kuvat: Irja Louhio

Ortodoksinen seminaari

Patriarkka Bartolomeos lahjoitti kreikkalaisen ikonitaiteilija Konstantinos Ksenopoulouksen työt seminaarille. Ikonitaiteilija maalasi oppilaineen seminaarin kirkon seinäpintoja peittäviä ikoneja kankaalle Kreikassa kahden talven aikana. Suomessa työ jatkui kesien aikaan, jolloin valmiit ikonit kiinnitettiin paikalleen. Työ valmistui kesällä 1997. Käydessään suomessa messarilla oli aina kaksi oppilasta mukanaan. Vasemmalla ikonit Hellyyden Jumalanäiti ja Kristus Kaikkivaltias. Alhaalla maalauksia arvailemassa mm, Sari Hiltunen, Merja Naumanen, Pekka Siitonen, Tapani Naumanen ja Sirpa Kokki.

Konstantinopolin ja Uuden Rooman Arkkipiispa, Eku-meeninen Patriarkka, Bartolomeos.

▲ Ortodoksisessa seminaarissa riitti katsottavaa. Vas. Pertti Louhio, Kauko Kuosmanen, Pirkko Siitonen, Pekka Siitonen, Marita Naumanen, Tapani Naumanen, Seija Rönkkö, Sirpa Kokki, Tapio Naumanen ja Terttu Naumanen.

▲ Ortodoksisen seminaarin edessä Heikki (Feodor) Naumasen jälkeläisiä puolisoineen ja lapsineen. Vas. Mira Naumanen, sylissä Joel Rantala, Tapio Naumanen, Maire Naumanen, edessä Julian Cotuy, Terttu Naumanen, Tapani Naumanen, Seija Rönkkö, Marita Naumanen, Keijo Naumanen, Sirpa Kokki ja Veikko Kokki.

Kuva: Irja Louhio

Pyhän Nikolaoksen kirkko

Pyhän Nikolaoksen kirkon rovasti livo Suvanto oli meille oppaana. Edessä kastetilaisuutta odottavaa esineistöä.

Kaste on ortodoksisen kirkon sakramentti eli mysteerio, jossa henkilö liitetään ortodoksisen kirkon jäseneksi. Siihen liittyy oleellisenä osana toinen mysteerio, mirhalla voitelu. Kaste ei ole nimenantotilaisuus. Kastetilaisuudessa pappi ottaa lapsen kastetta varten käsivarsilleen, suojaa lapsen kasvot kämmenellä ja upottaa lapsen kasteastiaan kolme kertaa. Mirhalla

voitelun jälkeen pappi yhdessä kastettavan ja hänen kumminsä kanssa kiertävät kasteastin ympäri kolme kertaa.

Oikealla pöydällä on pyhien toimistusten käsikirja eli euhologion ja rasia jossa välineet mirhalla voitelun sakramenttiin. Mirhavoitelun sakramentti seuraa heti kasteen jälkeen. Mirhalla piirretään kastetun otsaan, silmiin, sieraimiin, suuhun, korviin, rintaan, käsiin ja jalkoihin ristinmerkki samalla lausuen: "Pyhän Hengen lahjan sinetti".

Aukeaman kuvat: Irja Louhio

▲ Kirkon historia kiinnosti ja esineiden kauneus teki miettelääksi. Vas. mm. Pentti Kuosmanen, Pertti Louhio, Erkki Taipale, ?, Marita Naumanen, Meri Vainio, Sirpa Kokki, Seija Rönkkö, Maija-Riitta Kuosmanen, Sari Hiltunen, ?, Pekka Naumanen.

▲ Kirkko oli kaunis ja livo Suvannon opastus mielenkiintoinen. Bussiin ja seuraavaan kohteeseen siirtymässä vas. Maija-Riitta, Pentti ja Kauko Kuosmanen.

Aukeaman kuvat: Irja Louhio

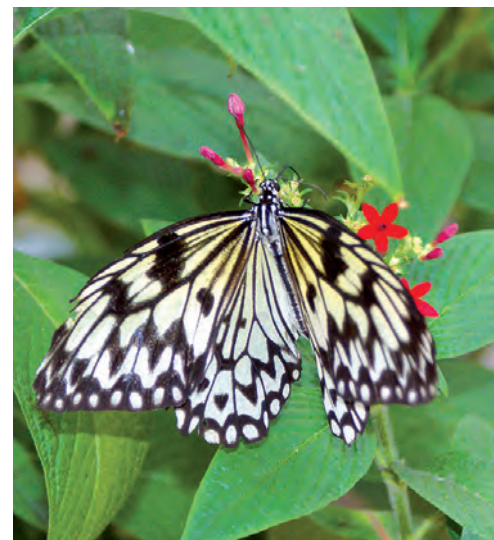

Botania–kasvitie- teellinen perhostarha

Toinen pääty kasvihuoneista oli täynnä suuria perhosia. Ne laskeutuivat olkapäälle, hiuksiin ja jopa kenkiin. Hohtavan sininen suuri mayataivaansiipi lenteli arkana ympäriinsä ja oli vaikea kuvattava, siksi se jäi tallentamatta tällä kertaa.

▲ Ylhäällä täplikäs kaposiiniperhonen.

► Oikealla ja kengälle laskeutuneena rauhallinen ja ihmisiä pelkäämätön lähes musta palawaninritari. Alh. oik. kirjava rantaleiju viisikin kukalla.

Kuva: Katja Naumanen

Kuvat: Irja Louhio

▲ Kasvien komeutta ihastelemassa ihmeköynnösten alla Mirja Naumanen, Veikko Naumanen, Seija Matinlassi-Röntynen, Annikki Vihervalli, Pirjo Kuosmanen, Liisa Säynätjoki ja Reetta Naumanen.

◀ Silo-opuntian kukka ja hedelmät, vieressä pyöreä kultasiilikaktus.

▼ Kasvitieteelliseen puistoon Arboretumiin tutustumassa Maija-Riitta Kuosmanen, Sari Hiltunen ja Merja Naumanen.

▼ Ihmeköynnös

Kuva: Irja Louhio

Kuva: Irja Louhio

Kuva: Irja Louhio

Kuva: Irja Louhio

▲ Etualalla Mira Naumanen, Seija Rönkkö ja rattaissa Joel Rantala, sekä Julian Cotuy. Oikealla värikkäät kaakaon hedelmät, jotka kasvavat suoraan puun rungosta.

Kuva: Irja Louhio

▼ Reetta Naumanen tropiikissa. Tummaviiksikki yllätti mustan kukan kauneudella. Puun rungolle on laskeutunut hyvään suojaväriinsä luottava pöllökäs ja valkoinen untuva on kukkinutta puuvillaa.

Kuva: Katja Naumanen

Kuva: Irja Louhio

Kuva: Irja Louhio

Juhlapäivällinen

PÄÄRAVINTOLAN JUHLAPÖYTÄ 2012

Hedelmäinen vihersalaatti
Saksanhirvi-pastasalaatti
Sienisalaatti

*

Rosépipuri-graavilohi
Lämminsavustettu lohi
- pesto- tuorejuustoa

*

Maalaispalvikinkku
Mureaa häränrintaa, punasipulihilloketta

*

Leipä, voi
Ruokajuomat: maito, mehu, jäävesi

Yksi lämmin ruoka seuraavista vaihtoehtoista;

Vaihtoehto 1

PORSAANFILEE

- kokonaisena paistettu porsaan ulkofilee
- punaviinikastike
- valkosipuliperunat
- kauden kasvis

Vaihtoehto 2

BROILERIN RINTAFIILEEIKKE

- seesamikastike
- kauden kasvis

Vaihtoehto 3

UUNILOHI

- smetanassa haudutettu lohi
- tilliperunase
- kauden kasvis

Täytekakku, kahvi/tee/mehu

▲ Asiaa Pentti ja Meeri Asikaiselle. Lapset vasemmalla Maisa Kiiskinen ja Enni Turunen, takana Aune Naumanen.

▲ Juhlapäivällisellä vasemmalla Erkki Taipale, Pekka Naumanen, Maire Naumanen ja Mira Naumanen. Selin Julian Cotuy ja Joel Rantala

▲ Naumasen sukuseuran puheenjohtaja vaihtui. Merja Naumanen ojentaa kukat ja kiittää puolestamme Tauno Naumasta 10 vuoden ansiokkaasta työstä.

Kuva: Tauno Naumanen

▲ Vasemmalla Pekka Hirvonen, Tiina Naumanen, Tarja Hirvonen, Olavi Naumanen ja Aune Naumanen.

Kuva: Iija Louhio

▲ Lähdön tunnelmissa kunnes seuraavan kerran taas nähdään. Takana vas. Annikki Elonen, Pentti Kuosmanen, Pekka Siitonen, Pirkko Siitonen ja Liisa Säynätjoki. Edessä Erja ja Olavi Naumanen.

Sukuseurojen yhteistapaaminen

KONTKASTEN, MUTASTEN JA NAUMASTEN SUKUSEUROJEN YHTEISTAPAAMINEN

Kontkasten sukuseura kutsui yhteistapaamiseen Mutasten ja Naumasten sukuseurat.

Tapaaminen oli 24.11.2012 Ravintola La Passossa Joensuussa. Paikalla oli Kontkasten ja Mutasten sukuseuroista yhteensä noin kaksikymmentä henkilöä. Naumasten sukuseuraa edusti allekirjoittanut.

Sekä Kontkaset, että Mutaset olivat järjestäneet saman tapaamisen yhteyteen hallitustensa kokoukset. Me pidimme hallituksen kokouksen paria viikkoa aikaisemmin.

Tapaaminen alkoi yhteisellä lounaalla, jonka jälkeen kokoonnuimme alakerran kabinettiin. Kontkasten sukuseuran puheenjohtaja Juhani Kontkanen toivotti meidät tervetulleiksi, jonka jälkeen oli esittely. Mutasten sukuseuran puheenjohtajana toimii Hannu Laitinen.

Juhani Kontkanen kertoi ensiksi heidän seuransa toiminnasta. Heillä toiminta on vilkasta. Kontkasilta on ilmestynyt sukukirja vuonna 2011. Se on melkoinen ”raamattu”. Kirjan nimi on *Kontkaset arjen karjalaiset* ja siinä on sivuja 717. Kirjassa on tekstiosa ja suuri määrä sukutauluja. Heillä on toiminta vilkasta. Sukutapaaminen on joka toinen vuosi, ja välivuotena he tekevät yhteisen matkan lähinnä Venäjälle.

Seuraavaksi kerroin Naumasten sukuseurasta ja toiminnastamme. Lopuksi Mutasten puheenjohtaja Hannu Laitinen käytti oman puheenvuo-

ronsa. Mutaset ovat myös laatineet sukukirjan *Mutaset maailmalla*. Kirja kertoo Mutasten suvun vaiheista, mutta siinä ei ole sukutauluja. Lisäksi heillä on DVD-kasetti ”Mutasen sukuseuran kuvakertomus 30-vuotisesta toiminnasta”.

Yhteistapaamisen perimmäisenä tarkoituksena oli yhteistyö ortodoksisten sukujen kesken. Kontkasten, Mutasten ja Naumasten suvuthan liittyvät monien avioliittojen kautta toisiinsa.

Alustavasti sovittiin seuraavista toimista:

- Sukututkimustietojen vaihtaminen, koska näillä suvuilla on useita yhtymäkohtia.
- Yhteisten kesämatkojen järjestäminen Karjalaan.
- Yliopiston sukututkimuksen hyödyntäminen esim. yhteisen tutkijan avulla.
- Painohankintojen tilaaminen yhdessä.

Edellä mainitut kohdat käsitellään jokaisen sukuseuran hallituksissa.

Lopuksi Kontkaset ja Mutaset lahjoittivat em. sukukirjat myös meille ja toisillemme. Minä lahjoitin meidän sukulehtemme kaikki vuosikerrat. Sukulehteämme ja Internet sivujamme kehuttiin selkeiksi, värikkäiksi ja hyvin jäsennellyiksi. Tilaisuus päättyi yhteiseen kahvihetkeen.

Edellä mainitut lahjakirjat toimitan seuraavan hallituksen kokouksessa seuran puheenjohtajalle.

Tauno Naumanen

Sukututkimus harrastuksena

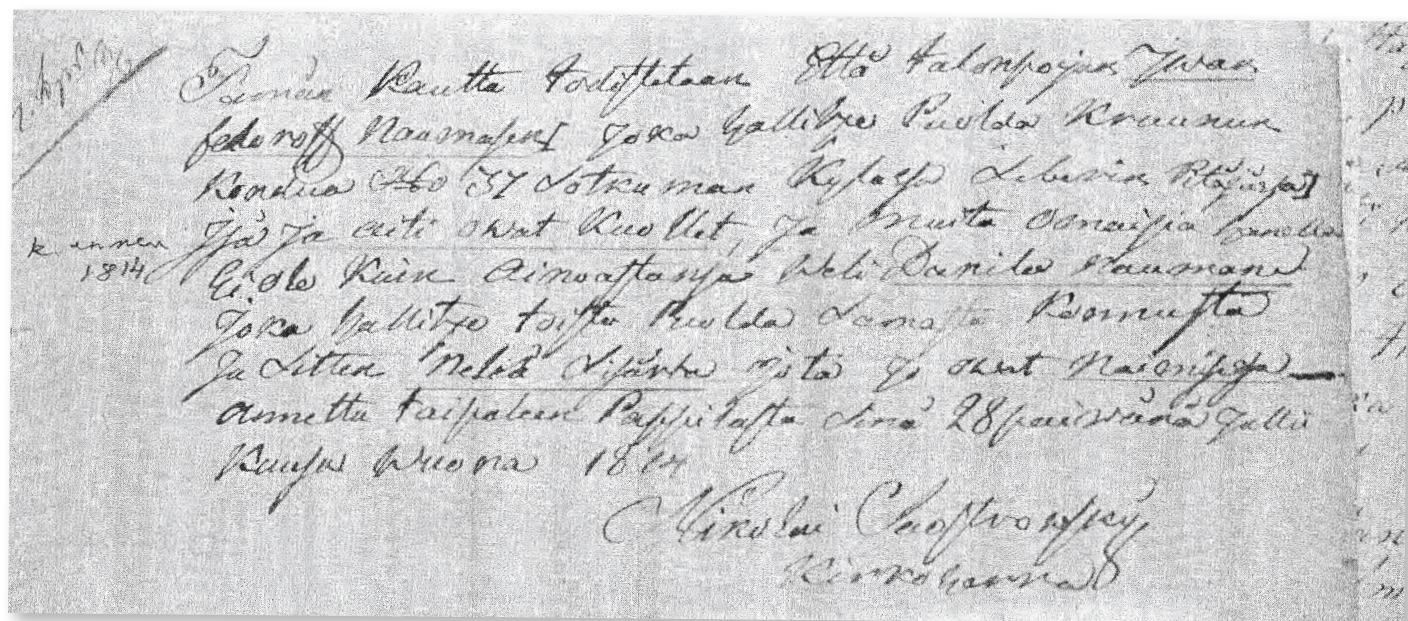
Parikymmentä vuotta sitten, kun eläkkeelle jäänti alkoi hämmöttää, kävin Itä-Helsingin kansalaisopiston järjestämät sukututkimuksen alkeis- ja jatkokurssit. Jatkokurssin aikana kävimme pikaisesti tutustumassa Kansallisarkiston toimintaan ja miten siellä tutkimusta tehdään. Alkuaikoina tietojen hankinta oli kovin haparoivaa ja muistiinpanot tehtiin käsin kirjoittamalla. Työlästä siis. Pääasiallinen tietojen keruupaikka oli Kansallisarkisto ja siellä säilytetävien mikrofilmien ja – korttien lukulaitesali. Silloin innokkaita harrastajia riitti; lukulaitteen sai käyttöönsä vain kolmeksi tunniksi kerrallaan ja sekin aika piti varata etukäteen. Varausvihko laitettiin kerran viikossa esille määrättyinä päivinä ja määrättyyn aikaan, silloin piti olla paikalla, jotta sai varattua itselleen sopivan vuoron. Nykyisin, käydessäni täydentämässä tietoja kyseessä olevassa paikassa, siellä on vain muutama

henkilö tutkimassa koneella eikä varauslistoja ole ollenkaan. Tämä johtuu siitä, että suurin osa perustiedoista on jo digitoituna ja kotikoneelta tiedostoina saatavissa.

Tästä se alkoi

Ensimmäisen tietokoneeni ostin – Olli poikani asiantuntijana – täyttäessäni 65 vuotta. Silloin minulla oli jo tiedossa, että sukututkimusta voidaan tehdä myös tietokoneavusteisena. Hankin tarvittavan sukuohjelman, jonka toinen versio on nyt käytössäni päivityksineen. Sukuohjelmia on lukuisia, joita tekijät ja käyttäjät kehuvat kilvan. Liityin alan harrastajille tarkoitettuun Suomen Sukututkimusseuraan, jonka markkinoima ohjelmani on. En voi sitä enempää kehua kuin moittiakaan, koska muuta ohjelmaa en ole käyttänyt.

Työskentely muuttui oleellisesti, mutta kun tie-

▲ Kirkkoherra Nikolai Soastrovskin antama virkatodistus (virassa 1806–1813!).

Virkatodistuksen "käännös": Tämän kautta todistetaan, että Ivan Fedoroff Naumason, joka hallitsee puolta kruunun kontua n:o 37 Sotkuman kylässä Liperin pitäjässä. Isä ja Äiti ovat kuolleet ja muita omaisia hänellä ei ole kuin ainoastaan veli Danila Naumanen, joka hallitsee toista puolta samasta konnusta. Ja sitten neljä sisarta, jotka jo ovat naimisissa. Annettu Taipaleen Pappilassa sinä 28. päivänä heinäkuussa vuonna 1814. Nikolai Soastrovskin kirkkoherra.

tokoneen käyttö alkoi kohdaltani lähes nollasta, niin koneen käytön opettelusta tulikin pääasia eikä sukututkimuksesta. Melko kauan hain perustietoja arkistoit- ta kuten ennen ja taltioin tiedot koneel- le kotona – niin teen muuten vieläkin. Arkistotyöskentelyyn on tullut avuksi digikamera, jolla voi kuvata tiedostoja ja purkaa ne kotona. Matkan varrella, taidon karttuessa, olen pystynyt kotoa käsin hankkimaan myös pe- rustietoja niistä lähteistä mitä on tietokoneella saatavissa.

Naumasten suvun tietoja olin kerännyt – ta- vallaan - muiden läheisten sukujen selvityksen ohessa. Näitä olivat vanhempieni (Taipale ja Par- tanen) sekä vaimoni Supin äidin (Airas) suvut. Vanhimpia merkintöjä muistiinpanoissani on vuoden 2001 tammikuulta. Voimakkaamman sysäyksen tutkimiselle antoi tieto, että oli suun- nitteilla Naumasten kokoontuminen sukuseuran perustamiseksi. Jegor Naumasten sukuseuran jäseniltä - ja muiltakin Naumasilta – pyydettiin sukuun kuuluvien henkilöiden perustietoja, niitä ei saa arkistoista. Keräys tapahtui vuoden 2003 kuluessa. Tästä keräyksestä ja aikaisem- pien tutkimusteni pohjalta syntyi Jegor Nau- masen sukuuettelo, mikä jaettiin muistaakseni Valamon kokouksen yhteydessä kaikille. Jegorin sukuhaara on lähtöisin Liperin pitäjän Taipaleen (Tle) kylästä n:o:sta 6, Vasikkalasta. Uuteen, val- mistuvassa olevaan, luetteloon tai kronikkaan on otettu sekä Tle n:o 5, Huuhtilasta että Tle n:o 4, Tuomaalasta polveutuvat Naumaset. Tähän mennessä kronikassa on n. 580 perhetaulua ja 2610 henkilöä. Lisää tietoja kaivataan!

Päästäkseen arkistotietoihin käsiksi, täytyy tut- kittavan henkilön ja hänen esipolvensa perus- tiedot olla olemassa ainakin 100 vuotta taakse- päin. Nykyinen lain tulkinta ei salli arkistoissa olla käytettävissä sitä nuorempia henkilötietoja. Tästä seuraa se, että saadakseen sukutiedot ajal- lisesti nykytasolle täytyy turvautua sukulaisiin. Kysellen selviää kuka tietää mitään, löytyykö vanhoja virkatodistuksia, perukirjoja, kauppa- kirjoja ja jo tehtyjä sukututkimuksia. Ennen kaikkea kannattaa kysellä vanhoilta sediltä ja tä-

deiltä, jotka muistavat yllättävän pitkäl- le menneisyyteen muitakin sukuasioita kuin että joku on syntynyt ja kuollut.

Henkilöhistoriallisen tutkimuksen kannalta tärkeimpiä ovat henkilöarkis- tot, säilytyspaikkoina Kansallisarkisto ja Maakunta-arkistot. Arkistotietokanta on

ainoa tarkoituksenmukainen työväline useisiin eri yksiköihin sijoitetun henkilöarkiston käyttä- miseksi. Tästä vasta syksyllä osittain käyttöön otetussa (www.arkisto.fi/astia) verkkopalvelussa tilataan aineistoja tutkittavaksi tutkijasaleihin sekä Kansallisarkistossa että Maakunta-arkis- toissa. Muita koko arkistolaitosta koskevia osoit- teita ovat (www.arkisto.fi/ensi), (www.arkisto.fi/portti), (www.arkisto.fi/vakka), (www.arkisto.fi/aarre). Kolmas ehkä tunnetuin ja paljon käytetty sukututkijoiden käyttöön suositeltava tietokanta on arkistolaitoksen ylläpitämä arkistotietokanta, jonka asiakasversio on Internetissä ([www.narc. fi](http://www.narc.fi)).

Täällä voi katsella asiakirjoja kotikoneelta. Digitoituja kirkonkirjoja voi katsella ja selata ne- tissä (www.sukuhistoria.fi). Tämä aineisto on Suomen Sukuhistoriallisen Yhdistys ry:n yllä- pitämä. Minulle henkilökohtaisesti tärkein on Suomen Sukututkimusseuran sivuilta löytyvä, (www.genealogia.fi) HisKi tietokanta, missä on digitoituna eri seurakuntien syntyneet, vihityt, haudatut, sisään- ja ulosmuuttaneet henkilöt.

Asiaan perehtyminen tapahtuu parhaiten kurs- seja käymällä sekä tutustumalla alan opaskirjal- lisuuteen, jota saa lainaksi kirjastoista.

Naumasten suvun tutkiminen on ollut han- kalaa. Perustiedot ovat Taipaleen ortodoksisen seurakunnan kirkonkirjoissa ja ne ovat vajavai- set, venäjänkieliset eikä niitä ole digitoitu In- ternetiin. Osa kirjoista on kyllä suomennettu, ne ovat Joensuun Maakunta-arkistossa (JoMa). Sama koskee myös muita täydentäviä asiakirjoja kuten vuosittaiset henkikirjat, kruunun tilojen katselmukset, -saannit (immissiot) ja perukirjat. Outokummun matkoillamme olen lähes aina käynyt tutkimassa JoMa:ssa. Olen myös saanut käyttööni eri sukuhaarojen edustajilta jo suori- tettuja tutkimuksia, mitkä ovat huomattavasti auttaneet tutkimustani ja kronikan tekoa. "Auk-

kopaikkoja” olen pyrkinyt täydentämään. Vasikkala Taipale (Tle) 6:sta peräisin olevat Naumaset on aika hyvin tutkittu. Huuhtilan Tle 5:n Naumaset on myös nyt tutkittu ja tulevat kronikkaan mukaan. Tuomaalan Tle 4:n asukkaat häviävät hyvin pian asiakirjoista. Suku tavallaan ”sammuu” – asiakirjojen puuttumisen vuoksi, mutta jatkuu Kaasisen sukuna (Tle n:o 3) Nida Naumasen kautta. Sotkumalaiset olen ottanut mukaan luetteloon jo siitäkin syystä, että Veijo Saloheimo on tutkinut kantaisä Danielin taustan. Tosin Daniel Naumasen sukuyhteyttä ei ole voitu vahvistaa muihin Liperissä asuneisiin Naumasiin. Luettelon loppuun olen ottanut vie-

lä sellaisia Naumasia, joita en ole saanut yhdistettyä mihinkään sukuhaaraan, mutta jotka ovat asuneet Suur- Liperin alueella ja joilla on ollut jälkeläisiä. Niin jo tutkittujen sukuun kuuluviin kuin muidenkin sukuihin ”kuulumattomien” Naumasten osalta toivoisin lisätietoja paikkakuntalaisilta ja muualle muuttaneilta. Varsinkin vanhempi polvi voi tietää heistä. Näin täydentyisi Naumasten sukukanta. Tämän luettelon henkilöistä voisi kuka tahansa jatkaa suku(jen)tutkimusta, varsinkin naishaarojen osalta, mitkä ovat jääneet vähemmälle tutkimiselle kuin mieshaarat.

Helsinki 25.1.2013, Erkki Taipale

Vanhat kuvat kertovat

Teksti: Suoma Taipale / Kuva: Suoma Taipaleen arkisto

Serkukset

*vas. Herman Naumanen
ja Kustaa Surakka
Savonlinnassa
vuonna 1917.*

Herman Naumanen on Suoma Taipaleen isä, joka lähti serkujen yllyttämänä maailmalle päätyen Savonlinnaan, josta löytyi vaimo Lyydia Airas.

Juho Ja Martta Naumanen Outokummun Sätöskoskelta

Vasemmalla Juho ja oikealla Martta (o.s. Kuokkanen), kuvat lienevät 1920-luvulta. He solmivat avioliiton v. 1930 ja asustivat tilaa Taipale n:o 56.

Heille syntyi seitsemän lasta: Olavi 1931, Raimo -32, Unto -33, Raili -35, Meeri -36, Mirja -39, ja Tauno -40.

Juho s. 17.12.1887, k. 11.7.1960. Martta s. 12.7.1900, k. 7.3.1993.

Kotitalo 1950-luvulla.

Juho ja Amalia (o.s. Mustonen) Naumasen 10-lapsisesta perheestä kolme kuoli lapsena.

Toiset elivät pitkän elämän, muutamat yli 90-vuotiaiksi. Viimeisin lapsista Kerttu poistui tuon' ilmaisiin 27.12.2012, 90-vuotiaana. Ollos iäti muistettu. Vasemmalla Kerttu ja Amalia 1950-luvun lopulla.

Naumasen sisarussarja vasemmalta seisomassa Mikko Naumanen, Veikko Naumanen, Tyyne Kaperi, Toivo Naumanen, Hanna Antikainen, edessä Kerttu Laanala ja Tyyne Hakkarainen vuonna 1975.

Kuka tietää missä ja milloin oli tällainen osuuskauppa Outokummussa?

Alla Kuokkasen osuuskauppa Outokummussa. Kuva lienee 1960-luvulta.

Pekka Naumasan perhe vuonna 1939

Kuvassa oikealla Petter Jyrkinpoika Naumanen s. 10.11.1863, k.14.12.1939, Haapaniemestä lähtöisin. Kuvan keskellä hänen poikansa Pekka "Pettu" Naumanen s. 26.9.1897, k. 9.1.1978 Sätöskoskella. Pettu oli naimisissa kaksi kertaa, ensimmäinen vaimo oli Elna Heikintytär Oinonen s. 5.12.1903, k. 2.10.1929 ja heille syntyi lapset Kerttu, Martta ja Erkki. Kuvassa takana seisovat Martta ja Erkki. Pettu meni Elnan kuoleman jälkeen naimisiin polvijärveläisen Helmi Sirviön kanssa s.20.3.1907, k. 1988. Kuvassa heidän kolme vanhinta lasta Teuvo (kaksosista Lauri kuollut 5 pv. ikäisenä), Pekka ja äidin sylissä Eino. Kuvan ottamisen jälkeen, syntyivät Vilho, Ritva, Matti, Sinikka ja Pertti. Kuvan lähetti Lea Viljamaa, Vilhon tytär.

Kuvat: Pirkko Ilda Pinneli Lahtisen arkisto, Nummela

1. Pekka Naumanen ensimmäisen vaimonsa Elnan kanssa kihlajaiskuvassa

Elna o.s. Oinonen kuoli 26 vuotiaana v. 1929 tuberkuloosiin. Leskelle jäi kolme lasta Kerttu 7 v., Martta 4 v. ja Erkki 1 v.

2. Kertun (Elnan ja Pekan vanhin tytär) hautajaiset joulukuussa 1946

Kerttu s. 13.11.1922, k. 23.11.1946 oli nuori äiti, joka kuoli tuberkuloosiin. Hän oli mennyt naimisiin Antti Asikaisen (s. 7.2.1915, k.1998) kanssa vuonna 1943. Heille syntyi tyttäret Raija, Leena ja Pirkko "Pinneli". Vas. Antin veli, Kertun sisko Martta 21 v., myöh Hakkarainen, Antti-isän sylissä Leena 1v. 8 kk ja surevia ystäviä ja lähisukua. Vauva on Pirkko 7 kk, nyk. Lahtinen ja takana Raija 3 v., nyk. Kontkanen. Keskellä mm. Pettu ja Helmi Naumanen lastensa Erkin, Tepon ja Pekan kanssa, sekä Hermannin-setä, Niina ja Anni-täti. Oik. Naumasia ja Kiviojan väkeä. Aikamoinen sattuma, että äiti ja tytär kuolevat samaan tautiin ja molemmilta jäi kolme lasta.

3. Leski Antti Asikainen ja hänen tyttärensä

Antti Asikainen ja tyttäret Raija 5 v., Leena 3 v. ja Pirkko 2 v. Kuva otettu vuonna 1948 Outokummun Mustanjoen myllyllä, jonka kuva on takana seinällä.

1.

3.

2.

Jos metsään haluat mennä nyt, *niin takuulla yllätyt*

Tuntsa 30.9.2012.

Tätä laulua hyräilen mielessäni joskus kun lähden kävelemään koiran kanssa metsästysaikana kohti korkeita vaaroja ja synkkiä kuusikoita. Jokainen metsästysreissu tuo aina jonkinlaisen yllätyksen. Jos näyttää siltä, että koira ei ole saanut vainua riistasta, alkaa ajatukseni harhailla ja koiran haun seuraaminen jää puolitiehen. Mikähän tästä on kulkenut, tarkistelen jälkiä... katse alkaa mittailla rauhallisesti vaaranrinnettä, punertavaa sammalta ja ruskan värittämiä varvikoita, jaa, koira menikin tuolla, katse siirtyy suon laitoja pitkin puron varteen ja jään seuraamaan veden vilkasta solinaa. Vesi on jo näköjään jäänytynyt kauniiksi pisaroiksi puron-

varren heiniin ja pajuihin varjoisassa notkossa. Tarkemmin katsellessa, valpastun...soisessa rinteessä näkyy kosteikkovahveroiden lakkeja! Mikä riemun paikka. Aina ei vain ole tullut pistettyä reppuun tärkeää varustetta - muovikas-sia. On pitänyt kerätä eri sieniä lippalakkiin tai sanomalehtitöttöröön, eihän näitä herkkuja voi jättää metsään. Siis rinteeseen juoksujalkaa vesi roiskuen saappaista, kontillaan reppu ja haulikko selässä kerään vahverot talteen.

Hei!... koira seisoo tuolla ehkä viidenkymmenen metrin päässä, napottaa kuono ja häntä selkälinjan korkeudella, tiukkana kuin olisi muuttunut suolapatsaaksi. Kipin kapin koiran

lähimaastoon sopivaan ampumapaikkaan, kävellessä rauhallisesti lataan samalla asean. Kun pääsen sopivaan paikkaan koiraa ja linnun oletettua lymypaikkaa nähden, käskän koiraa sanomalla sille "aja" jolloin se syöksähtää kohti lintuja, jotka siivittävät siivet viuhuen, samalla annan koiralle käskyn, "paikka" ja otan varmistimen pois ja laukaisten kohti lintua. Tilanne ei mene aina ns "Kuin Strömsössä". Tällä kertaa kuitenkin koira oli jo seisonut teertä kahdesti ennen tätä tilannetta. Lintu oli ensimmäisestä seisonnasta ehtinyt juosta pitkälle ja siivitti ennen kuin olin päässyt lähellekään koiraa. Hieno teerikukko lensi kohti aamupäivän aurinkoa. Toisella kertaa koira seiso kuuseen, josta urosteeri lähti kun lähestyin. Tietysti lintu lähti kuusen suojissa.

Tässä viimeisessä tilanteessa osuin nuoreen urosteereen, joka putosi kuusten taakse. Käskin koiraa noutamaan, menin lähemmäksi, että näen mitä siellä tapahtuu, koska kysymyksessä on nuori koira ja jolla on ollut pikkuisen sellaisia venkeitä, että ei aina ihan heti haluaisi tuoda lintua. Koira seiso hetken lintuja ja sanoin sille uudelleen kauempaa kuusen takaa, että nouda. Niin teeri tuli noudettua. Suolistin teeren heti ja koira sai palkinnoksi sydämmen. Koska repussa oli nyt teeri ja kosteikkovahverot, niin päätin suunnata takaisin autolle suorinta tietä. Meillä oli tällä kertaa enemmän kuin tarpeeksi saalista. Näiden lisäksi on mieli virkeä kävelystä vaaran rinteillä ja vanhoissa kuusikoissa, ihanista tuoksuista ja kirpeästä ilmasta. Suopursun tuoksu nokassani suuntasimme autolle. Autolla kaverille takki päälle ja se hyppää pakettiauton häkkiin lepäämään.

Kotona koira kuivataan ja se kääriytyy kerälle, takajalat leuan alla ja etujalat samassa nipussa takajalkojen kanssa. Kuono tassunipun päällä. Lepo sohvalla on ansaittu, välillä kulmakarva kohoo, kun se on uneen vaipumaisillaan, tarkistaa vain että minne se emäntä on menossa. Ok, ei mihinkään, syvä huokaisu ja se toteaa, että voi siis alkaa nukkua ja kohta alkaakin kuulua tuhina ja vähän ajankuluttua vinkumista ja haukun tapaista ja tassujen vipatusta. Liekö

Viliman TR Veijari Tuntsalla.

Hashöjrård's Skot Kuusamossa (Skot on syntynyt Tanskassa). Alhaalla Skot työssään urosteertä noutamassa..

siellä unissaan käy vielä läpi päivän tapahtumia, lintutilanteita ja eväiden syöntiä nuotion savu nokassaan.

Eräs metsästysreissu viimevuonna, oli kyllä yllätys minulle ja myös ulkomaalaiselle henkilölle, joka osui suomalaisen oppaansa kanssa tulilleni. Olin juuri saanut saaliiksi pyyn koirani seisonnasta ja päätin tehdä tulet. Nuotio savusi ja liekki nuoli puita ahneesti. Savua oli kyllä aika tavalla. Siinä istuksin ja suunnittelin, että ennen kahvinjuontia suolistan tuon pyyn. Teeri lensi ylitseni, katsoin sen tulosuuntaan, ja arvelin että joku tai jokin on kyllä tuon naarasteeren säikäyttänyt, kun sellaista kyytiä lensi ylitseni. Ryhdyin pikkuisen pyyn suolistukseen. No kohtahan sieltä kuusikosta tulee kaksi miestä. Toinen huutaa jo kaukaa "this is paradise". Kyllä tämä ulkomainen herra osui naulan kantaan.

Mietin mielessäni, että on kyllä mukavaa ollut kun olen ihan yksin saanut olla näillä seuduilla, myönnettäköön, että tunsin jopa pientä "mustasukkaisuutta" siitä, että en saanutkaan nauttia tästä ihanuudesta ihan rauhassa. Se tunne kyllä haihtui nopeasti. Nyt tuntuu olevan kyllä ihan ruuhkaksi asti porukkaa, ajattelin. Juttelimme hetken, mies kysyi, että aionko heti syödä tuon linnun heti. Minua olisi naurattanut, sanoin, että lintu saa vielä roikkua hetken kotona. Tämä saksalaisherra oli tosi vaikuttunut meidän metsistä ja siitä, että niissä harvoin tapaa ketään muita.

Teimme lyhyen retken Tuntsalle syyskuun lopussa mieheni kanssa. Käymme Tuntsalla metsästämässä vain riekkoja, silloin kun se on sallittua. Tuntsasta on muodostunut meille melkein pyhiinvaelluspaikka. Siellä on sielun pakahduttavia ihania maisemia ja paikkoja, joita katsellessa sielu lepää. Tuntsan palo aiheutti laajat tuhot kesällä 1960, n 20000 ha paloi Suomen puolella ja moninkerroin enemmän Venäjän puolella. Nykyään Tuntsalla on paljakoita palon jäljiltä ja vielä komeita kuusikoitakin karhujen tallustaa. Lisäksi sinne tehtiin palon raivausta varten metsäautotieverkosto.

Lähdimme Tuntsalle kahdella autolla, koska kaikki neljä Karkeakarvaista Saksanseisoojaa sekä tarvikkeet piti saada mahtumaan mukaan,

ja myös siksi, että jos haluamme mennä ihan eri suuntiin, niin toisen ei tarvitse ajella edestakaisin tietä pitkin. Tarkoitus oli, että nukkuisimme laavussa, joka oli mukanamme. Koko lauantain satoi kaatamalla vettä ja oli todella huono näkyvyys. Kuljimme molempina päivinä eri tuntureissa. Oli ihanaa mennä Jänesvitsikkoon, joka on aivan rajan tuntumassa. Se on niin upea paikka. Kun katsoo kirkkaalla ilmalla kohti Peuratunturia, tuntuu että voisi lähteä lentoon. Tällä kertaa tiheä sumu peitti ihanat maisemat, suuntasin paljakkaan, pidin kuitenkin koko ajan näkyvyyden kuusikon siluettiin, koska jostain ihmeen syystä ei ollut karttaa mukana, kompassi kyllä. Siskon mies Juha Andronoff kertoi jälkeinpäin hymyssä suin, että kyllä ne Raija aina palauttaa Venäjältä.

Kun lintuja ei alkanut löytyä paljakasta jossa tuuli todella kovaa ja vettä vihmoi vaakasuorassa, käännyimme alaspäin kohti kuusikoita. Jonkin matkaa kuusikossa kulkiessa mieleni valtasi taas sama mahtava tunne. Olen kotona. Tuuli humisi korkealla kynttiläkuusten latvoissa, lisäksi kuului vain askelten rapina ja koiran läähätys jostain kauempaa. Riisin karvalakin, joka ei ollut ylhäällä tunturissa lainkaan liikaa. Se oli kuin uitettu koira. Minulla oli nyt kuuma, joten vaihdoin lippikseen, koska olimme tuulensuojassa mahtavassa kuusikossa.

Vaikka kuusikko on avara, ovat kuuset valtaavan leveitä alaosistaan. Vaikka luulisi, että siellä näkee hyvin, yllättäen näkyvyyttä ei olekaan kovin pitkälle. Mikä se oli? ajattelin. Yllättäen olin näkevinäni jonkin vilahduksen. Koirani ääni kuului toisaalta. No, ajattelin että se oli varmaankin Kuukkeli. Kohta kuulin jonkin toisenlaisen äänen, salamana käskin koiraani luokse. Se tuli ja kytkin sen. Seisoin hetken hiljaa paikallani ja astuin kuusen takaa sivulle. Ei ole totta! Ison kuusen vieressä seisoo tuttu mies Rovaniemeltä. Ei ole tosi, että tapaamme Tuntsan Jänesvitsikon kuusikossa, sillä emme koskaan törmää Rovaniemellä. Taisimme kumpikin olla yhtä yllättyneitä. Juttelimme hetken ja sovimme kuka lähtee mihinkin suuntaan. Tapauksen tuntien, en kyllä sittenkään kauheasti ihmettele, että satuimme

tapaamaan kaukana kaikesta, sillä hänkin pitää Tuntsasta todella paljon. Saimme kutsun hänen mökilleen yöksi, mutta olimme päättäneet, että tällä retkellä nukutaan laavussa tai kodassa.

Jatkoimme koirani kanssa matkaa tunturin rinnettä alaspäin, ja käännyin vasemmalle ennen isoja soita ja kohta näinkin, että koirani seisoo. Käsken koiraa etenemään ja iso riekkoparvi lähti lentoon koiran nostosta, kuului vain valtava humahdus. Jätin ampumatta, sillä linnut lähtivät niin kuusten katveessa etten viitsi ottaa riskiä saada haavakoita aikaan. Hetken päästä koirani seisoo taas, etenee käskystä, mitään ei lähde. Tiedän että nyt on Metso edessä. Tämä tapahtui vielä uudelleen kaksi kertaa peräkkäin ja tilanne päättyi siihen, että koira seisoi taas puun alle ja katsoi ylös ja katsoi minua, samassa iso Metso lähti korkealta kuusesta ja tietysti niin, ettei ampumiseen ollut mahdollisuutta. Mahtavia tilanteita ja hauska tapahtuma.

Rajamiehet tavattuamme, sanoivat että olette olleet oikeilla Karhumailla. Yövyimme Metsähallituksen kodassa, jossa ei ollut tikkuakaan.

Vaatteet märkinä piti vielä etsiä tervasta ja löytyihän sitä. Vietimme mukavan illan kodassa, paistoin makkaraa, söimme valmiita voileipiä ja keitimme nokipannukahvia. Otimme myös kuumat rommit ennen nukkumaan menoa. Unta ei tarvinnut houkutella. Seuraavana päivänä löysimme hyvin riekkoja ylempää toisesta tunturista. Sää oli pääosin kaunis, huikaiseva maaruska oikein sattui silmiini. Siellä kaukana Jänesvitsikko siintää, pilvien varjot liikkuvat melkoista vauhtia sen rinteitä pitkin. Siis hyvästi Tuntsa taas tällä kertaa. Varmasti palaamme, mietin mielessäni. Saalista saatiin reppuun ja Tuntsa näytti ne ihanat maisemansa kuitenkin. On mukava muistella näitä reissuja ja tapahtumia riekkopaistin ääressä rakkaiden ystävien ja läheisten kanssa.

Koskaan ei voi tietää mitä on korpikuusen kannon alla tai jos metsään haluaa mennä, niin ihan takuulla yllättyy.

Raija Naumanen

Peuratunturin siluetti jää mieleen. Näyttää, että se on lähellä, mutta sen "nyppylän" alarinteelle voi olla matkaa autolta mutkin n. 6 km yhteen suuntaan. Tämä on oikeasti kanakoiraurheilua. Seisojan kanssa matkaan tulee mutkia väkisin.

Missä on Užupiksen tasavalta?

Pari lehteä aiemmin kirjoitin millaista on elää ja asua Australiassa. Epäilin juttuni lopussa että tokkopa Australian mantereelta löytyy yhtään sukulaista – epäilykseni osoittautui vääräksi! Nyt olemme muuttaneet jo lähemmäs kotimaata, ainakin samalle mantereelle. Via Baltica yhdistää meidät Liettuasta näppärästi koti-Suomeen, vaikkakin harvoin täällä törmää maanmiehiimme. Saatikka sitten sukulaisiin.

Joensuu Vilnan ystävyyskaupunki

Liettua on Baltian maista se kaikista viimeisin - todellista balttilaista Baltiaa. Yllätyimme koko perhe myönteisesti kun saavuimme tänne ensimmäisen kerran pari vuotta sitten. Vilnassa yhdistyy mukavasti pohjoismainen ja keskieu-rooppalainen ilmapiiri. Mielenkiintoinen yksityiskohta onkin, että Euroopan maantieteellinen

keskipiste sijaitsee lähellä Vilnaa. Vilnassa sekoittuvat vanhankaupungin vieriviereen rakennetut eri tyylien kauniit rakennukset, modernit pilvenpiirtäjät sekä neuvostoajan betonijärkäleet. Vilnan henkeä salpaava vanha kaupunki on yksi suurimmista ja kauneimmista keskiaikaisista vanhoista kaupungeista Pohjois-Euroopassa.

Tiesittekö, että Joensuu ja Vilna ovat olleet ystävyyskaupunkeja vuodesta 1970 lähtien? Molemissa kaupungeissa on liettualaisen taiteilijan enkelipatsas, Joensuusta se istuskelee Taitokorttelin katolla. Ja löytyypä Vilnasta myös Joensuun aukio, jossa komeilee taideteos ”Käki”. Ystävyyskaupunkitoiminta on sitten Neuvostoaikojen hyytynyt aika olemattomiin, mutta yhteistyötä tehdään vielä ainakin kulttuurin saralla.

▲ Kauko Naumasen perhe juhlapäivällisellä Vilnassa. Liettualainen ruoka on runsasta ja rasvaista, kevyttuotteita ei täällä tunneta.

▲ Vilna on kirkkojen kaupunki, vanhan kaupungin alueella on lähes 50 kirkkoa. Kuvassa Ritva ja Patrik Kettunen

Užupiksessa eletään boheemisti

Meidän Vilnan kotimme sijaitsee kaupunginosassa nimeltään Užupis, joka julistautui itsenäiseksi tasavallaksi vuonna 1997. Užupiksessa on kautta aikain asuneet taiteilijat, boheemit ja vähävaraiset laitapuolen kulkijat - sitä on verrattu Pariisin Montmartreen. Nyt alue on yksi UNESCO:n maailmanperintöluetteloon kuuluvista kohteista. Paikan nimi tarkoittaa ”toisella puolella jokea”. Joki on Vilnia, josta koko kaupunki on saanut nimensä. Keittiömme ikkunasta voisimme kokeilla onneamme ja kalastaa joessa polskivia taimenia.

Alueella on gallerioita, taiteilijoiden työhuoneita ja kahviloita. Užupiksen talot ovat romanttisesti ränsistyneitä ja takapihat on koristeltu veistoksilla ja maalauksilla. Muutamia vuosia sitten kaupunginosaa ryhdyttiin toden teolla kunnostamaan ja työ jatkuu edelleen. Tasavallassa puuhataan aktiivisesti erilaisina taideshankkeita. Vilnassa on pronssinen Frank Zappan patsas Užupiolaisten ansiosta, vaikka itse herra Zappa ei maassa ole koskaan käynyt. Užupiksen ystävyyskaupunginosa Suomessa on Tampereen Pispala, jossa asustaa jo kolme Užupiksen nimittämää suurlähettilästä. Vilnan kotini olohuoneesta on suora näkymä Užupiksen päämajaan, kaupungin viihtyisimpään terassiravintolaan ”Užupio Kavineen”. Siellä ideoidaan kiinnostavimmat kulttuurihankkeet.

▲ Liettuassa syksyn ensimmäisenä koulupäivänä viedään aina opettajalle kukkia. Maassa maan tavalla toteavat Vilnan kansainvälisen koulun oppilaat Niklas ja Patrik Kettunen.

▲ Vilnan vanhan kaupungin sydän on Katedraalin aukio. Aukiolle on piilotettu ”Ihmeiden laatta” jonka löytäjä voi toivoa omaa ihmettä.

Tasavallan perustamista juhlitaan vuosittain 1. huhtikuuta – aprillipäivänä. Samalla laadittiin kuuluisa Užupiksen perustuslaki, joka takaa jokaiselle oikeuden olla boheemi ja ainutlaatuinen. Lakia pitää lukea rivien välistä eikä sitä voi ottaa kirjaimellisesti, neuvoo Užupiksen tasavallan presidentti Romas Lileikis, joka siviiliammatiltaan on elokuvaohjaaja ja runoilija. Jokaisella on oikeus olla ymmärtämättä mitään. Olemme eläneet viimeiset kaksi vuotta Užupiksen perustuslain mukaisesti ja vaikka muutto Liettuasta Suomeen onkin jo lähestymässä, jatkamme perustuslain noudattamista. Suosittelen sitä teille kaikille, sillä jokaisella on oikeus olla ainutlaatuinen!

▲ Užupiksen perustuslain suomenkielistä käännöstä juhlittiin iloisissa tunnelmissa.

UŽUPIKSEN TASAVALLAN PERUSTUSLAKI

1. Jokaisella on oikeus elää Vilnelė-joen rannalla, ja Vilnelė-joella on oikeus virrata jokaisen ohi.
2. Jokaisella on oikeus lämpimään veteen, lämmitykseen talvella ja tiilikattoon.
3. Jokaisella on oikeus kuolla, mutta tämä ei ole velvollisuus.
4. Jokaisella on oikeus tehdä virheitä.
5. Jokaisella on oikeus olla ainutlaatuinen.
6. Jokaisella on oikeus rakastaa.
7. Jokaisella on oikeus olla olematta rakastettu, mutta ei välttämättä.
8. Jokaisella on oikeus olla huomaamaton ja tuntematon.
9. Jokaisella on oikeus olla joutilas.
10. Jokaisella on oikeus rakastaa kissaa ja pitää siitä huolta.
11. Jokaisella on oikeus huolehtia koirasta, kunnes jompikumpi kuolee.
12. Koiralla on oikeus olla koira.
13. Kissan ei ole pakko rakastaa omistajaansa, mutta sen täytyy auttaa hädässä.
14. Joskus jokaisella on oikeus olla tietämätön velvollisuuksistaan.
15. Jokaisella on oikeus epäillä, mutta tämä ei ole velvollisuus.
16. Jokaisella on oikeus olla onnellinen.
17. Jokaisella on oikeus olla onneton.
18. Jokaisella on oikeus olla hiljaa.
19. Jokaisella on oikeus uskoa.
20. Kenelläkään ei ole oikeutta väkivaltaan.
21. Jokaisella on oikeus arvostaa vähäpätöisyyttään.
22. Kenelläkään ei ole oikeutta suunnitella ikuisuutta.
23. Jokaisella on oikeus ymmärtää.
24. Jokaisella on oikeus olla ymmärtämättä mitään.
25. Jokaisella on oikeus olla mitä tahansa kansallisuutta.
26. Jokaisella on oikeus juhlia tai olla juhlimatta syntymäpäiväänsä.
27. Jokaisen on muistettava nimensä.
28. Jokainen voi jakaa sen mitä omistaa.
29. Kukaan ei voi jakaa sitä mitä ei omista.
30. Jokaisella on oikeus veljiin, siskoihin ja vanhempiin.
31. Jokainen voi olla itsenäinen.
32. Jokainen on vastuussa vapaudestaan.
33. Jokaisella on oikeus itkeä.
34. Jokaisella on oikeus olla väärinymmärretty.
35. Kenelläkään ei ole oikeutta syyllistää toista henkilöä.
36. Jokaisella on oikeus olla yksilöllinen.
37. Jokaisella on oikeus siihen, että ei omista mitään oikeuksia.
38. Jokaisella on oikeus olla pelkäämättä.
Älä kukista.
Älä iske takaisin.
Älä luovuta.

Ritva Kettunen, Vilna

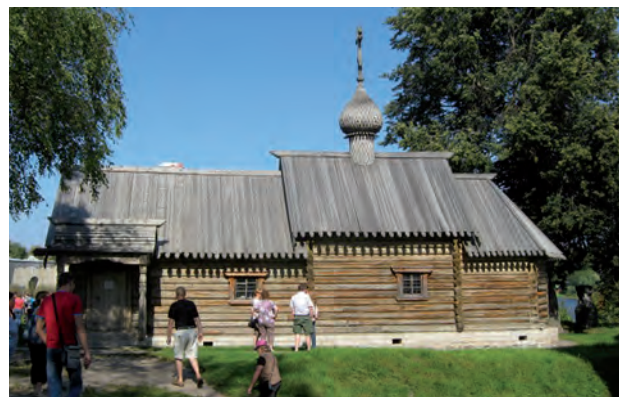
Laatokanlinna, Staraja Ladoga

Lokuussa 2011 tein matkan Laatokan ympäri, minkä eteläisin käyntipaikka oli Laatokanlinna Olhavanjoen rannalla. "Staraja" liitettiin linnan vieressä olevan kaupungin nimeen v. 1704, jolloin Pietari Suuri perusti Olhavan joen suulle uuden Ladogan. Näkymää hallitsee jyrkä, kivinen linna muureineen ja torneineen. Aluksi paikalla oli maavallien ympäröimä puulinna v. 753. Novgorodin suuriruhtinas Matislav rakennutti v. 1114 samalle paikalle kivisen linnoituksen. Vuonna 1490, jolloin sekä Novgorod että Laatokankaupunki oli liitetty Moskovan valtakuntaan, rakennettiin entisten linnoitusten päälle vielä uusi, aikaisempia vahvempi linna. Tämän linnan puolustuksellinen merkitys päättyi, kun Pietari Suuri perusti v. 1703 Pietarin kaupungin Nevajoen suulle. Paikan hallinnollinen ja kaupallinen merkitys olivat sammuneet jo paljon aikaisemmin.

Laatokan kaupunki sai ensimmäiset kirkot kirkkonsa jo 1100-luvulla. Linnan sisäpihalla on kirkko. Taiteilijan piirroksessa 1400-luvulta ainakin kirkko esiintyy. Sisäpihalla on vastarakennettu tsasouna.

▲ Laatokanlinna. Kivilinna toimii nykyään museona.

▲ Tsasouna linnan pihalla

▲ Matkat Moskovaan ja Murrmanskiin

▲ Vanhin pohjoisin kirkko

▲ Näkymä ylävirtaan

◀ Matkalla kävimme useilla taistelupaikoilla ja muistomerkeillä. Suomen valtio oli pystyttänyt kenttähaudausmaalle muistokiviä taustatietoineen. Kuvassa Summan taistelun muistomerkki. Taustalla näkyy taistelussa aidattu hauta-alue. Siinä lepää 204 Summan taistelussa Talvisodassa kaatunutta tuntemattomaksi jäänyttä sotilasta. Muistokiven taustalla näkyy muutama vuosi sitten riehuneen laajan metsäpalon aukio.

Syksyn kauneus

Katselin luonnon puita
ne väreissä kylpi niin.
Keltaiset – punaiset puut
loistivat juuresta latvuksiin.

Maaemo muuttunut oli
värien hurmioon
Sen monen kirjavuutta
harvoin nähnyt oon.

Tätä luonnon luomaa taulua
ei ihminen vangita voi
Sen värien loistokkuus
minun sieluuni rauhan toi.

Tauno Naumanen

Lapselle

Keinuta, keinuta kehtoa hiljaa
Kehdossa siemen
taivahan viljaa
Vähäisin kaikista
kuitenkin suurin
Ajatus ylittää järkemme muurin

Maija-Riitta Kuosmanen

Joulu

Luukut aukee joulukuussa
pieni poika ovensuussa
pyytää päästä asukkaaksi
sydämiinne ainiaaksi

Maija-Riitta Kuosmanen

"Tahdon" 35 vuotta

Aamor auttoi alkumatkaa
sitten piti itse jatkaa:
ylös, alas polku vie
ohdakkeinen on tää tie
Anteeksi kun jaksaa antaa
Taivaan Isä kuorman kantaa
Täänkin päivän iltaan asti
tunnolta pois turha lasti
Onnitellaan toisiamme
onni olkoon osanamme!

Maija-Riitta Kuosmanen

Syksyinen oma kuva

syksyinen metsä,
se minä olen.
Rankkaa on olla synkkyyden lapsi.

harmauden rakastaja,
niin minä olen.
Miksi muut vain kesästä pitävät?

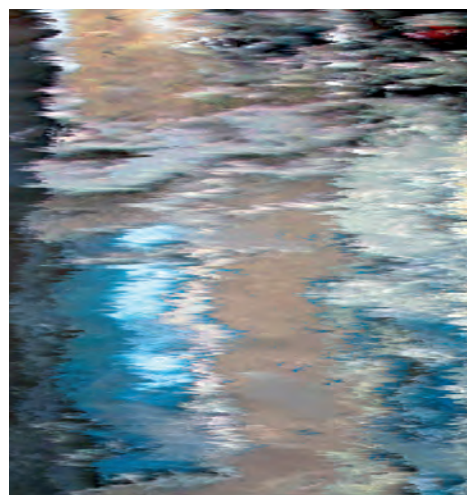
Lehtensä pudottaneet puut,
ne minä olen.
Sateisia lätäköitä piha täynnä,
kylmä tuuli,
niin minä olen.
Saat itse päättää sadevarjo vai takki.

rankka sade,
niin minä olen

uneksin pilvistä
ja niissä olen

pilvissä leijaileva syksyn poika

Tatu Naumanen

Matka Mustallemerelle

Teksti ja kuvat: Tauno Naumanen

Matka alkoi 9.9.2012. Vaimoni lisäksi matkalla oli mukana lankoni Jouko Pekkanen ja hänen vaimonsa Riittamaria sekä ystävämme Eeva Kainulainen, hänkin entisiä "Outokummun tyttöjä." Lensimme Helsingistä Milanoon ja jatkoimme sieltä varustamon bussilla Savonaan, joka oli risteilyn lähtösatama. Täältä alkoi kahden viikon purjehdus Costa varustamon Mediterranean laivalla.

Varustamo on viimeaikoina tullut tutuksi siitä, kun sen lippulaiva Concordia ajoi kiville Italian rannikolla ja kaatui. Haaverissa kuoli 32 henkilöä, ja laiva on vieläkin kumollaan meressä. Laiva oli rakennettu Italiassa. Ehkä matkamme olisi jäänyt tekemättä, elleimme olisi varanneet matkaa ennen Concordian kaatumista.

Laivaan mennessä olivat tiukat turvajärjestelyt. Terminaalissa täytimme lomakkeen terveydentilastamme ja saimme järjestysnumeron, jonka mukaisesti menimme ryhmänä laivaan. Jokainen matkustaja kuvattiin laivaan noustessa ja kaikki tavarat läpivalaistiin. Matkatavarat jotka luovutimme Milanossa bussiin, olivat jo hytissämme sinne saapuessamme. Lisäksi pöydällä oli kortti, joka oli hytin ja turvasäilön avain, henkilötunnistin ja sama kortti koodattiin maksuvälineeksi laivalla.

Mediterranea oli varsin mahtava alus: pituus oli 293 m, leveys 36 m, hyttikerroksia 10

ja moottorina kuusi dieselmoottoria. Jokaisessa moottorissa oli yhdeksän sylinteriä ja moottorit pyörittävät sähkögeneraattoria, joista jokainen kehittää 10 MegaWatin tehon. Laivan nopeus oli n.45 km/h ja polttoainetta kului 9 tonnia tunnissa. Matkustajia laivaan mahtui 2600 ja miehistöä 800. Laiva on rakennettu vuonna 2003 Suomessa Masa-Yardsin telakalla Helsingissä. Tämä tieto loi turvallisuutta sillä me suomalaiset osaamme rakentaa pinnalla pysyviä laivoja.

Laivan hytit olivat tilavia. Kaikissa matkustajahyiteissä oli oma parveke, WC ja suihku. Pöydällä oli tervetuliaiseksi kuohuviinipullo ja hedelmiä. Kävimme tyhjentämässä yhden pullon seuralaistemme parvekkeella matkan alun kunniaksi.

Laiva lähti illalla Savonasta ja sitä ennen oli pelastusharjoitus. Jokaisen piti laittaa pelastusliivi päälleen ja hakeutua kävellen neljännelle kannelle, jossa olivat pelastusveneet ja -lautat. Siellä henkilökunta ohjasi matkustajat riveihin. 2600 matkustajan joukko saatiin nopeasti pelas-

tuskansille. Aikaa ei mennyt varmaan kymmেন্টäkään minuuttia hälytyksen antamisesta, kun koko "plutoona" oli pelastuskannella. Tilanne olisi tietenkin ollut toinen, jos olisi ollut todellinen hätätilanne. Pelastuskannen kovaäänisistä tuli neljällä kielellä tarkat ohjeet: italiaksi, englanniksi, ranskaksi ja saksaksi. Meitä suomalaisia ei kielissä noteerattu. Tosin matkan aikana selvisi, että olimme laivassa ainoat suomalaiset. Olimme myös ainoat, jotka pääsivät matkan aikana laivan konehuoneen valvomoon ja peräti katsomaan em. dieselmoottoreita. Tähän vaikutti se, että laiva oli Suomessa rakennettu, ja ystävämme Eeva oli hiljattain jäänyt eläkkeelle Wärtsilän dieseltehtaalta, jonka moottorit laivassa ovat. Saimme todella hyvän kohtelun, laivan vastaava konemestari oli itse esittelemässä konehuonetta.

Ilta meni laivaan tutustumiseen. Kannelta seurasimme laivan lipumista avomerelle.

Matkan hintaan kuului täysylläpito. Ruokaa, kahvia ja leivonnaisia sai koko päivän. Aina oli jossakin niitä tarjolla. Lisäksi päivällinen tarjottiin illalla pöytiin. Listalta löytyi seitsemän alkua ja pääruokalajia ja neljä jälkiruokaa, joista sai tilata vaikka kaikki. Alkoholijuomat eivät kuuluneet hintaan, ne piti maksaa erikseen. Myös palvelumaksu perittiin erikseen matkan päättyessä. Televisioista voi seurata kertyneitä kustannuksia päivittäin. Samoin jos osti laivan myymälästä jotakin, sekin lasku merkattiin tilille.

Kävimme alkumatkasta lankomiehen kanssa saunassa. Sauna oli surkeassa kunnossa. Katosta oli aukko ulkoilmaan. Lämpöä ei saanut nousemaan millään ennen kuin lankomies tyrkkäsi pyyhkeen ilmanvaihtoaukkoon, sen jälkeen sauna alkoi tuntua saunalta. Menimme loppumatkasta uudelleen saunaan, se oli matkan aikana kokonaan uusittu, niin lauteet kuin seinätkin. Sauna oli todella tyylikäs ja toimiva.

Joka päivä ilmestyi Costan oma lehti, jossa oli tiedonantoja seuraavan päivän tapahtumista.

Hyttiemäntä huolehti hyteistä, joka kävi useamman kerran päivässä laittamassa hytin kuntoon. Illalliselle annettiin pukukoodi. Kapteenin illalliselle esitettiin miehille tummapuku ja naiselle juhlapuku. Yhtenä iltana piti olla päällä jo-

takin vihreää, keltaista tai punaista. Muuten pukeutuminen oli varsin vapaata. Ruokailutiloihin päivälläkään ei saanut mennä uima-asuissa.

Laivasta poistuttaessa oli näytettävä huonekortti sähköiselle lukulaitteelle, jolloin kuvaruudulle ilmestyi kuva, joka otettiin laivaan tullessa. Palattaessa laivaan takasin, oli sama operaatio ja lisäksi mukana olevat tavarat läpivalaistiin. Jokaisessa rantakohteessa olivat bussit odottamassa retkeläisiä.

KREIKAN KATAKOLON

Ensimmäinen päivä oli meripäivä. Laiva kulki Italian kärjen ja Sisilian välisestä Messinansalmesta kohti Kreikan saaristoa. Salmessa oli kohteita merestä nousevia saaria, joita voisi pitää tulivuorina. Päivä meni mukavasti auringossa ja kirjoja lukien ja edelleenkin laivaan tutustuen. Illallisen jälkeen kävimme tanssimassa ja katso-
massa laivan showta.

Seuraavana aamuna rantauduimme Kreikan Katakoloniin. Katakolon on tunnettu siitä, että siellä sytytetään olympiatuli auringosta. Ensikerran se sytytettiin jo 776 eKr. Emme lähteneet katso-
man paikkaa. Katakolon on pieni kylä, joka elää täysin turismilla.

Erikoisuutena oli hevosajelu pitkin rantaa. Hevonen oli valjastettu kaksiakselisen kumipyöräkärryn eteen, ja kärryissä oli kymmenkunta istumapaikkaa ja katos. Hevonen teki noin ki-

lometrin lenkin rantaa pitkin ja palasi takasin kylään. Me luotimme traktorivetoiseen junaan, ja teimme noin tunnin kiertomatkan saaren sisäosiin. Kylässä oli vähän katsomista, varsinkin kun lämpötila oli yli 30 astetta. Palasimme pian laivaan lounaalle.

MYKONOS

Seuraavana päivänä rantauduimme Kreikan Mykonoksen saarelle. Laiva ei päässyt satamaan, vaan jäi redille sataman edustalle. Siitä oli kuljetus pienillä aluksilla rantaan.

Mykonos on tyypillinen kreikkalainen kylä. Siellä on kapeat kadut ja valkoiset rakennukset. Katujen varsilla on turistipyydyksiä. Laivalta katsottuna satama-alue on hienon näköinen. Emme viipyneet kovin kauan maissa, vaan palasimme laivalle. Iltaan kuului taas illallinen, tanssit ja laivashow.

TURKIN IZMIR

Aamulla rantauduimme Turkin Izmiriin. Satama oli surkeanoloinen. Kissoja oli kymmenittäin

satamalaiturilla, ja rakennukset olivat huonossa kunnossa. Miehiä oli korjaamassa satama-rakennusta. Työtavat olivat alkeelliset. Vesi nostettiin sangolla katolle ja betoni ja hiekka sekoitettiin käsin. Eikä työtahtikaan näyttänyt olevan kovin kiireinen. Oma lukunsa olivat sähköpylväät ja niiden asennukset. Sataman edestä lähdimme avobussilla kaupunkikiertoajelulle.

Izmirissä on vierekkäin surkeita hökkeleitä ja loistokkaita kerrostaloja. Ihmisten välinen eriarvoisuus on silmiinpistävä. Satamassa oli tavaratalo, joka ei juuri poikkea suomalaisesta tavaratalosta. Laiva lähti jo päivällä klo 14 kohti Istanbulia.

ISTANBUL

Istanbul oli ainoa paikka, jossa olimme varustamon jäljestämällä retkellä. Ensiksi oli kiertoajelu kaupungilla ja englanninkielinen opastus.

Sitten menimme Istanbulin suurimpaan moskeijaan eli Siniseen moskeijaan. Tämän on sulttaani Ahmet Mosque rakennuttanut 1600-luvulla. Moskeijan eteisessä kengät piti laittaa muovipussiin ja kävellä ilman kenkiä. Moskeija on todella valtava ja sisältä sininen.

Vieressä oli suuri Agia Sofian museo, joka on rakennettu 500-luvulla kirkoksi ja sitten muutettu moskeijaksi. Nykyisin se on museona. Museo on myös suuri, mutta aika huonossa kunnossa.

Täältä matka jatkui mattotehtaalla, jossa tarjottiin mehua tai viiniä ja pieni ”kökö”. Kutoja näytti pienillä kangaspuilla kuinka matot solmitaan käsin. Kyse ei ollut mistään tehtaasta, vaan mattokaupasta. Puolenkymmentä miestä levitteli mattoja ison huoneen lattialle ainakin

kymmenen sentin paksuudelta. Sen jälkeen jokaisen avioarin eteen tuli mies, joka alkoi kaupata mattoja. Mattojen hinnat olivat 5000 €:sta ylöspäin. Myynti oli jossakin mielessä varsin aggressiivista, kuten Turkissa yleensäkin. Vierailusta mattotehtaalla jäi hyvin ikävä maku. Enkä ymmärrä miksi tuollainen retkikohde oli valittu. Kukaan ei siitä ryhmästä ostanut mattoa. Lopuksi menimme Basaariin, jonka kokoa on mahdoton kuvata. Siinä on monia käytäviä, joiden pituudet ovat satoja metrejä. Piti tarkkaan katsoa, että osasi lähtöportille. Täälläkin myynti oli turhan tyrkyttävää. Jos jotakin pysähtyi katsomaan, niin heti oli joku myyjä vierellä pakkomyydessä tavaraa. Ei tuollainen kaupanteko sovellu ainakaan suomalaisille. Emme ostaneet mitään basaaristakaan. Odotimme linja-autoa erään moskeijan luona ja melu oli melkoinen, kun moskeijan katolta kuului rukoukseen kutsuhuuto. Huomasimme lähellä olevalla aukiolla miesjoukon, joka kumartui rukoukseen. Taitaa olla näissä islamilais maissa vain miehillä pelastamisen arvoinen sielu, sillä rukouksissa ei naisia näkynyt.

ROMANIAN COSTANZA

Romanian Costanzan satama oli vanhanaikainen, ja siellä oli paljon tyhjillään seisovia nostokurkeja, joita ei juuri muualla näe. Kävimme maissa shoppailemassa. Vaihdoin 50 € rahaa Romania leiksi. Sillä saatiinkin aika paljon tavaraa. Ensiksi kävimme kahvilla modernin ostoskeskuksen tyylikkäässä kahvilassa. Neljän hengen kahvit maksoivat euroiksi muutettuna yli kymmenen euroa. Lopulla rahalla ostimme

kaksi miesten paitaa, yhden naisten puseron, kaksi naisten pitkää huivia ja lopulla rahalla naiset ostivat rannekorut. Kodinkoneiden hinta oli Suomen tasoa. Bensanhinta 1,5 €/litra. Pääkatu oli varsin siisti, mutta sivummalla aika rähjäistä.

UKRAINAN ODESSA

Odessassa heräsimme torvisoittoon. Laiturilla puhallinorkesteri soitti kappaletta "Oi Odessa sä helmi Mustanmeren". Satama on lähellä kaupungin keskustaa. sieltä nousevat leveät portaat ylös kaupunkiin. Portaavat ovat alapäästä kaksi kertaa niin leveät kuin yläpäästä ja askelmia on 193. Portaavat ovat kuuluisat elokuvasta Panssarilaiva Potenkin. Näköala satamaan päin on komea. Satama oli mielestäni tyylikkään koko matkalla.

Kaupungissa on paljon arkkitehtonisesti komeita rakennuksia. Rakennukset muistuttivat jaossakin määrin Helsingin Erottajan rakennuksia. Tosin siellä löytyi myös huonokuntoisia rakennuksia, joita osaa korjattiin. Ooppera- ja balettitalo on näyttävä. Kävimme oopperatalon lippuluukulla ja huomasimme kuinka halpoja liput olivat esim. balettiin. Laivalta jos olisi ostanut lipun, niin se olisi ollut moninkertainen. Kaupunki oli yksi siisteimmistä ja kauniimmista kohteista joissa matkalla kävimme. Satamassa ei ollut minkäänlaisia tullimuodollisuuksia mennessä eikä laivaan tullessa.

UKRAINAN JALTA

Seuraavana päivänä olimme Jaltalla. Satamalaiturilla ihmetystämme herättivät siihen nostetut suuret metalliveneet, jotka olivat pahasti ruostuneet. Ilmeisesti varaa ei ole niiden kunnostamiseen.

Jälleen läksimme kävellen tutustumaan kaupunkiin.

Jaltalla on rannalla leveä sileäkivinen kävelykatu. Se oli siisti ja sen varrella oli paljon puita ja viheralueita. Lisäksi siellä oli kahviloita ja kalliita pieniä myymälöitä. Ihmetystä herätti muutama rannan hiekkakaistale. Siellä oli vierieressä auringonottajia. Käsityksemme oli, ettei hotelleissa ole uima-altaita, vaan turistin pakkautuvat näille pienille hiekkarannoille. Kaupunki on tyypillinen turistikohde.

KREIKAN ATEENA

Jaltan jälkeen edessä oli meripäivä. Aamulla ohitimme Bosporinsalmen. Se on nähtävyys, sillä salmen yli kulkee riippusilta, jonka pituus on 1,5 km. Kaikki laivat sopivat menemään sillan alitse. Liikenne sillalla on vilkas, yhdistäähän silta Euroopan Aasiaan. Salmen kohdalla satoi ja ukkosti, emmekä saaneet sillasta hyviä valokuvia. Kun tulimme salmesta merelle, niin oli taas täysin aurinkoista.

Ateenan satamasta Piraeuksesta nousimme kaupungin kiertoajelubussiin tavoitteena Akropolis-kukkula. Bussista voi jäädä pois millä

pysäkillä tahansa ja jatkaa seuraavilla busseilla eteenpäin.

Bussilta piti kävellä Akropolis-kukkulalle. Sieltä ne kivirauniot löytyivät. Ovathan ne mahtavia rakennelmia olleet, mutta en ole kovinkaan kiinnostunut näistä ikivanhoista raunioista.

Aikamme siellä kuljimme ja katselimme muinaisia rakennelmia ja allamme aukeavaa Ateenaa. Näky oli aika mahtava. Tuli mieleen Tuntemattoman sotilaan Honkajoen iltarukous muunneltuna: ”Varjele noita Suomen herroja, etteivät löisi päätänsä Kreikan kivipylväisiin”. Tulomatalla jäimme bussista pois Ateenan parlamenttitalon luona, jota näytetään usein televisiossa. Läheltä katsottuna sekin on huonossa kunnossa.

Kävimme läheisessä kahvilassa. En tiedä ymmärsikö tarjoilija meidän olevan suomalaisia, sillä vastaanotto oli todella ynseä. Oli vähällä, ettei myyjä polttanut hihojaan, kun otin kuvan seurueemme naisista, jotka ostivat kahvia. Palasimmekin sen jälkeen ensimmäisellä bussilla laivaan. Viikkoa myöhemmin kotona katselin televisioita, kun polttopullot lentelivät parlamenttirakennuksen edessä. En jäänyt kaipaamaan Ateenaa.

ITALIAN CIVITAVECCHIA

Jälleen oli edessä meripäivä. Matkasimme Ateenasta Rooman satamaan. Sää oli edelleenkin lämmin, mutta jonkin verran tuuli. Kannelta löytyi kuitenkin kohtia joissa voi ottaa aurinkoa. Samoin parveke oli tuulen suojassa, joten siinä oli mukava lueskella.

Messinan salmessa ihailimme saaria jotka näyttivät tulivuorilta.

Kirjoittaja Tauno Naumanen Pirkko-vaimonsa kanssa Ateenan Akropolisella.

KOTIA KOHTI

Risteily on helppo matkustustapa. Ei tarvitse tavaroita pakata kuin pois lähtiessä. Laiva on täydellinen loistohotelli. Siellä on ravintolat, kuntosalit, parturit, kaupat ja kauneuden hoitolat. Kannella on monen sadan metrin juoksurata ja jopa kirkko löytyy laivalta. Pääsimme käymään myös keittiössä. Siellä näki mikä on hygieniataso. Kaikki pöydät olivat ruostumattomasta teräksestä ja kiilsivät joka paikassa. Ei tarvinnut pelätä pilaantunutta ruokaa. Kukaan meistä ei saanut minkäänlaista mahatautia tai muuta sairautta. Laivalla on kaksi lääkäriä, mutta ei heidän luonaan varmaankaan suurta tungosta ole. Matkustajat olivat kyllä iäkkäämpää väkeä, mutta muutamia lapsiperheitäkin oli joukossa. Seuraavana aamuna tulimmekin lähtösatama Savonaan. Merimatka oli ohi. Laivamatkan yhteispituus oli yli 7000 km.

Matkalaukut piti laivalla jättää yöksi käytävään, josta ne kuljettiin suoraan Milanoon menevään bussiin. Bussi lähtikin pian kohti Milanon lentokenttää. Lentokentällä söimme lounasta ja sitten olikin lento Helsinkiin. Hieman Alppien kohdalla turbolensi ravisteli konetta, mutta muuten matka oli yllättävän tasainen. Olimme puolen yön maissa Helsingissä ja sieltä ajelimme kohti Outokumpua ja Joensuuta. Saavumme kotiin aamulla kuuden maissa väsyneinä, mutta paljon nähneinä. Matka oli kaikin puolin onnistunut. Ei maailmalla liho, mutta viisastuu.

Tauno Naumanen

Viimeinen rantautumiskohde oli Civitavecchia Rooman satama. Tarkoitus oli koko ryhmän lähteä Roomaan, mutta vaimoni nilkka kipeytyi ja me jäimme laivalle. Matkaa satamasta Rooman keskusta on noin 50 km junalla. Matkaseuralaisemme kävivät Roomassa, ja olivat varsin uupuneita palatessaan iltapäivällä laivaan. Lämpötila oli yli 30 astetta ja täysin tyyntä. Ei harmittanut laivalle jäänti. Olemme kahdesti käyneet Roomassa ja minusta se on ylimainostettu kaupunki.

JÄSENLUETTELO

Ainola Kirsi	Käsämä	Myöhänen Raija	Kajaani
Andronoff Teija	Kanvik	Naumanen Aune	Outokumpu
Asikainen Meeri	Niittylahti	Naumanen Olavi	Outokumpu
Elonen Annikki	Sipoo	Naumanen Eila	Outokumpu
Gauthier Kaisu	Kanada	Naumanen Raimo	Outokumpu
Haapasalo Rauha	Outokumpu	Naumanen Pirkko	Joensuu
Hakkarainen Sirpa	Helsinki	Naumanen Tauno	Joensuu
Halttunen Mirja	Kouvola	Naumanen Tiina	Kuopio
Helske Eeva	Myrskylä	Naumanen Pirkko	Outokumpu
Helske Heikki	Myrskylä	Naumanen Mauri	Outokumpu
Hiltunen Sari	Ylämylly	Naumanen Petri	Outokumpu
Hirvonen Tarja	Mäntsälä	Naumanen Pekka	Vantaa
Ikonen Katri	Kangasala	Naumanen Vilho	Ylöjärvi
Karttunen Riikka	Lehmo	Naumanen Matti	Outokumpu
Kettunen Ritva	Espoo	Naumanen Sinikka	Outokumpu
Kettunen Saara	Outokumpu	Naumanen Jarmo	Joensuu
Kiiskinen Lea	Viinijärvi	Naumanen Terttu	Viinijärvi
Kiiskinen Petri	Viinijärvi	Naumanen Tapio	Viinijärvi
Kokki Sirpa	Muurame	Naumanen Marita	Vaajakoski
Kontkanen Esko	Vantaa	Naumanen Tapani	Vaajakoski
Kontkanen Raija	Joensuu	Naumanen Keijo	Valkeala
Koponen Maija	Outokumpu	Naumanen Anne-Mari	Joensuu
Koponen Esa	Outokumpu	Naumanen Jari	Hyvinkää
Koponen Timo	Outokumpu	Naumanen Liisa	Outokumpu
Koponen Martti	Outokumpu	Naumanen Kauko	Outokumpu
Koponen Aino	Pieksämäki	Naumanen Merja	Helsinki
Koskenkorva Pirjo	Karkkila	Naumanen Eeva	Outokumpu
Koskenkorva Aino	Viinijärvi	Naumanen Raija	Lohiranta
Kuivalainen Maila	Joensuu	Naumanen Eveliina	Kantvik
Kuivalainen Toivo	Joensuu	Naumanen Mirja	Vantaa
Kuosmanen Ari	Jyväskylä	Naumanen Veikko	Vantaa
Kuosmanen Kauko	Espoo	Naumanen Heikki	Nurmes
Kuosmanen Pentti	Outokumpu	Naumanen Päivi	Outokumpu
Kuosmanen Pirjo	Joensuu	Naumanen Arvo	Outokumpu
Lahtinen Pinneli	Nummela	Naumanen Reijo	Outokumpu
Lappi Ritva	Espoo	Naumanen Ritva	Valkeala
Linnaamaa Kari	Helsinki	Naumanen Virpi	Varkaus
Luostarinen Harri	Heinävesi	Naumanen Pekka Timo	Juuka
Louhio Irja	Helsinki	Naumanen Matti	Suhmura
Matinlassi-Röntynen	Seija Kempele	Naumanen Katja	Joensuu

Naumanen Raimo	Kuopio
Naumanen Paula	Porvoo
Naumanen Jari	Tuusula
Naumanen Olavi	Jämsä
Naumanen Maarit	Helsinki
Norppa Sirkka	Mikkeli
Oinonen Raili	Ylämylly
Oinonen Teuvo	Ylämylly
Pakkalen Riina	Joensuu
Pakkanen Martti	Outokumpu
Piiparinen Raimo	Viinijärvi
Pulli Anja	Outokumpu
Ratilainen Riikka	Outokumpu
Riikonen Liisa	Outokumpu
Riikonen Eija	Outokumpu
Riikonen Jyrki	Outokumpu
Räsänen Riitta	Somero
Räsänen Anja	Outokumpu
Räsänen Arto	Helsinki
Rönkkö Seija	Harinjärvi
Seilonen Tuire	Utsjoki
Siitonen Pirkko	Kuopio
Siitonen Pekka	Kuopio
Silvennoinen Ritva	Joensuu
Stenius Marja Liisa	Espoo
Säynätjoki Liisa	Joutsa
Taipale Suoma	Helsinki
Taipale Erkki	Helsinki
Taipale Susanna	Tampere
Tirronen Päivi	Mikkeli
Tolonen Lea	Outokumpu
Turunen Kati	Joensuu
Uuksulainen Marjukka	Lahti
Vainio Meri	Hämeenlinna
Vihervalli Annikki	Kempele
Vihervalli Päivi	Haukipudas
Vihermalmi Ulla	Hämeenlinna
Viljamaa Lea	Lempäälä

NUORISOJÄSENET

Naumanen Tatu	Outokumpu
Naumanen Reetta	Outokumpu
Naumanen Simo	Porvoo
Naumanen Siiri	Porvoo
Naumanen Enni	Porvoo
Naumanen Lempi	Porvoo

Sukuseuran logolla varustettuja paitoja

Myytävänä sukuseuran logolla varustettuja paitoja 8 kpl.

Miesten paidat

t-paita, musta, koko L, 1 kpl

pikeepaita, musta, koko L, 3 kpl

pikeepaita, musta, koko XL, 1 kpl

kauluspaita, musta, koko 41–42, 1 kpl

Paitojen hinnat ovat: t-paita 16 €

pikeepaita 20 €

Tilaukset ja lisätietoa paidoista: Tauno Naumanen puh. 050 403 9541

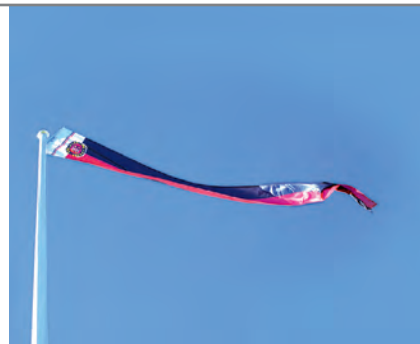
tai sähköposti tauno.naumanen@netti.fi

Myytävänä viirejä

isännänviiri 1 kpl hinta 81,5 €

pöytäviiri 10 kpl hinta 33,5 €/klp

Mainoshinnat: – koko sivu 180 €

– 1/2 sivu 90 €

– 1/4 sivu 45 €

Seuraava lehti ilmestyy 2014

Lehden materiaali tulee toimittaa lehtitoimikunnalle 30.1.2014 mennessä.

Toivomme mahdollisimman monen osallistuvan materiaalin keräämiseen.

Kaikki on tärkeää, niin nykyinen elo kuin vanhojen aikojen muistelukin.

NAUMANEN OY

Joensuu • Kuopio • Siilinjärvi • Pieksämäki • Juuka • Nurmes

KAIKKEA RAKENTAMISEEN JA REMONTOINTIIN

Kuva: Irja Louhio

